

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2014/92/EU,**annettu 23 päivänä heinäkuuta 2014,****maksutileihin liittyvien maksujen vertailukelpoisuudesta, maksutilien siirtämisestä ja mahdollisuudesta käyttää perusmaksutilejä****(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)**

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 114 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan keskuspankin lausunnon ⁽¹⁾,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽²⁾,

noudattavat tavallista lainsäätämisyksitystä ⁽³⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 26 artiklan 2 kohdan mukaisesti sisämarkkinat käsittävät alueen, jolla ei ole sisäisiä rajoja ja jolla taataan tavaroiden, henkilöiden, palvelujen ja pääomien vapaa liikkuvuus. Sisämarkkinoiden pirstoutuminen vaikuttaa haitallisesti kilpailukykyyn, kasvuun ja työpaikkojen luomiseen unionissa. Sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa haittaavien suorien ja välillisten esteiden poistaminen on olennaista niiden loppuunsaattamisen kannalta. Toimilla, jotka unioni on toteuttanut vähittäisrahoituspalvelualan sisämarkkinoilla, on jo edistetty olennaisesti maksupalveluntarjoajien rajat ylittävän toiminnan kehittämistä ja parannettu kuluttajien valinnanvaraa sekä tarjousten laatua ja avoimuutta.
- (2) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2007/64/EY ⁽⁴⁾ vahvistettiin tältä osin avoimuutta koskevat perussäännöt maksuille, joita maksupalveluntarjoajat veloittavat maksutileillä tarjottavista palveluista. Näin on voitu helpottaa olennaisesti maksupalveluntarjoajien toimintaa, luoda maksupalvelujen tarjontaan ja vaadittuihin tietoihin sovellettavat yhdenmukaiset säännöt, vähentää hallinnollista rasitetta ja saada aikaan kustannussäästöjä maksupalveluntarjoajille.
- (3) Sisämarkkinoiden moitteeton toiminta sekä modernin ja sosiaalisesti osallistavan talouden kehittäminen on yhä riippuvaisempaa maksupalvelujen yleisestä tarjonnasta. Kaiken tätä koskevan uuden lainsäädännön on oltava osa unionin toimivaa talousstrategiaa, jossa on otettava huomioon muita heikommassa asemassa olevien kuluttajien tarpeet.

⁽¹⁾ EUVL C 51, 22.2.2014, s. 3.

⁽²⁾ EUVL C 341, 21.11.2013, s. 40.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 15. huhtikuuta 2014 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, annettu 23. heinäkuuta 2014.

⁽⁴⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2007/64/EY, annettu 13 päivänä marraskuuta 2007, maksupalveluista sisämarkkinoilla, direktiivien 97/7/EY, 2002/65/EY, 2005/60/EY ja 2006/48/EY muuttamisesta ja direktiivin 97/5/EY kumoamisesta (EUVL L 319, 5.12.2007, s. 1).

- (4) Kuten suosituksista komissiolle peruspankkipalvelujen saatavuudesta 4 päivänä heinäkuuta 2012 annetussa Euroopan parlamentin päätöslauselmassa todettiin, vähittäispankkitoiminnan sisämarkkinoiden parantamiseksi ja kehittämiseksi on tehtävä kuitenkin vielä paljon. Tällä hetkellä maksujen avoimuuden ja vertailukelpoisuuden puute sekä vaikeudet maksutilien siirtämisessä luovat esteitä, jotka edelleen haittaavat täysin yhdentyneiden markkinoiden toteuttamista ja ovat osasyynä vähittäispankkisektorin vähäiseen kilpailuun. Näihin ongelmiin on puututtava ja on kehitettävä laadukkaita standardeja.
- (5) Sisämarkkinoiden nykyiset olosuhteet voisivat saada maksupalveluntarjoajat luopumaan sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden käytöstä unionissa, koska asiakkaiden hankinta uusille markkinoille tulon yhteydessä on vaikeaa. Uusille markkinoille tulo edellyttää usein mittavia investointeja. Tällaiset investoinnit ovat perusteltuja vain, jos palveluntarjoaja arvioi liiketoimintamahdollisuudet ja kuluttajien taholta tulevan kysynnän ennakkoon riittäviksi. Kuluttajien vähäinen liikkuvuus suhteessa vähittäisrahoituspalveluihin johtuu paljolti tarjottavien maksujen ja palvelujen avoimuuden ja vertailukelpoisuuden puutteesta sekä myös maksutilien siirtämiseen liittyvistä vaikeuksista. Nämä seikat jarruttavat myös kysyntää. Tämä pätee erityisesti rajat ylittäviin tilanteisiin.
- (6) Lisäksi voimassa olevien kansallisten sääntelykehysten hajanaisuus saattaa olla merkittävä este maksutilien sisämarkkinoiden loppuunsaattamiselle. Kansallisella tasolla voimassa olevissa säännöksissä, joita sovelletaan maksutileihin ja erityisesti maksujen vertailukelpoisuuteen ja maksutilien siirtämiseen, on eroja. Maksutilien siirtämistä koskevien yhdenmukaisten, sitovien toimenpiteiden puuttuminen unionin tasolla on aiheuttanut sen, että kansallisella tasolla sovelletaan erilaisia käytäntöjä ja toimenpiteitä. Erot ovat erityisen silmään pistäviä maksujen vertailukelpoisuudessa, jonka osalta unionin tason toimenpiteet, myös itsesääntelytoimenpiteet, puuttuvat kokonaan. Jos nämä erot kasvavat tulevaisuudessa maksupalveluntarjoajien pyrkimässä räätälöimään käytäntönsä kansallisten markkinoiden mukaan, valtioiden rajojen yli harjoitettavan toiminnan kustannukset kasvavat suhteessa kotimaisten palveluntarjoajien kustannuksiin, mikä näin ollen vähentäisi rajat ylittävän toiminnan houkuttelevuutta. Esteet, joiden vuoksi kuluttajilla on ongelmia maksutilin avaamisessa ulkomailla, vähentävät rajat ylittävää toimintaa sisämarkkinoilla. Nykyiset rajoittavat kelpoisuuskriteerit saattavat estää unionin kansalaisia liikkumasta vapaasti unionin alueella. Kun kaikille kuluttajille annetaan mahdollisuus käyttää maksutiliä, he voivat osallistua sisämarkkinoihin ja hyödyntää sisämarkkinoiden tarjoamat edut.
- (7) Tällä hetkellä unionissa ei liioin hyödynnetä täysimääräisesti maksutilipalvelujen potentiaalista kysyntää, koska osa mahdollisista asiakkaista ei avaa maksutiliä joko siksi, että se evätään heiltä, tai siksi, että heille ei tarjota tarkoituksenmukaisia tuotteita. Kuluttajien laajempi osallistuminen sisämarkkinoihin kannustaisi nykyistä useampia maksupalveluntarjoajia siirtymään uusille markkinoille. Olosuhteet, joissa kaikki kuluttajat saavat mahdollisuuden käyttää maksutiliä, ovat myös välttämätön edellytys sille, että kuluttajat saadaan osallistumaan aktiivisemmin sisämarkkinoihin ja että he pystyvät hyödyntämään sisämarkkinoiden tuomat edut.
- (8) Maksujen avoimuutta ja vertailukelpoisuutta on käsitelty unionin tasolla pankkialan tekemässä itsesääntelyaloitteessa. Tästä aloitteesta ei kuitenkaan päästy lopulliseen yhteisymmärrykseen. Euroopan pankkialan komitean vuonna 2008 laatimissa maksutilien siirtämistä koskevista yhteisissä periaatteissa esitetään mallimekanismi, jota samaan jäsenvaltioon sijoittautuneet pankit voivat käyttää tarjoamiensa maksutilien siirrossa. Yhteisten periaatteiden ei-sitova luonne on kuitenkin aiheuttanut sen, että niitä on sovellettu epä johdonmukaisesti ja tehottomasti eri puolilla unionia. Lisäksi yhteisissä periaatteissa käsitellään maksutilien siirtämistä vain kansallisella tasolla eikä lainkaan niiden siirtämistä valtiosta toiseen. Perusmaksutilin käyttömahdollisuuden osalta jäsenvaltioita kehoitettiin komission suosituksessa 2011/442/EU⁽¹⁾ toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että kyseistä suositusta sovelletaan viimeistään kuuden kuukauden kuluttua sen julkaisemisesta. Tähän mennessä vain harvat jäsenvaltiot ovat alkaneet noudattaa kyseisen suosituksen pääperiaatteita.

(¹) Komission suositus 2011/442/EU, annettu 18 päivänä heinäkuuta 2011, mahdollisuudesta käyttää tavanomaista maksutiliä (EUVL L 190, 21.7.2011, s. 87).

- (9) Rahoituspalvelujen tosiasiallisen ja sujuvan liikkuvuuden tukemiseksi pitkällä aikavälillä on erittäin tärkeää vahvistaa yhdenmukaiset säännöt, joilla voitaisiin ratkaista asiakkaiden vähäistä liikkuvuutta koskeva ongelma sekä parantaa erityisesti maksutilipalvelujen ja maksujen vertailukelpoisuutta, tarjota kannustimia maksutilien siirtämiseen ja välttää se, että kuluttajia, jotka aikovat avata maksutilin toisessa valtiossa ja käyttää tällaista tiliä, syrjitään heidän asuinpaikkansa perusteella. Lisäksi on olennaista toteuttaa asianmukaisia toimenpiteitä, joilla edistetään kuluttajien osallistumista maksutilimarkkinoihin. Näillä toimenpiteillä luodaan kannustimia sisämarkkinoilla toimiville maksupalveluntarjoajille ja varmistetaan tasapuoliset toimintaedellytykset, mikä lujittaa kilpailua ja resurssien tehokasta kohdentamista unionin vähittäisrahoitusmarkkinoilla ja hyödyttää siten yrityksiä ja kuluttajia. Lisäksi avoimet maksutiedot ja tilinsiirtomahdollisuudet yhdistettyinä oikeuteen käyttää perusmaksutiliä mahdollistavat sen, että unionin kansalaiset voivat liikkua ja vertailla palvelutarjontaa helpommin unionissa hyötyen siten täysipainoisesti toimivista vähittäisrahoituspalvelujen sisämarkkinoista, ja ne myötävaikuttavat sisämarkkinoiden jatkokehitykseen.
- (10) On myös ensiarvoisen tärkeää varmistaa, että tällä direktiivillä ei hankaloiteta innovointia vähittäisrahoituspalvelujen alalla. Vuosittain kehitetään uusia, käyttökelpoisia tekniikoita, kuten mobiilipankkipalvelut ja ladattavat arvomaksukortit, jotka saattavat tehdä käytössä olevista maksutilimuodoista vanhentuneita.
- (11) Tällä direktiivillä ei olisi estettävä jäsenvaltioita pitämästä voimassa tai antamasta tiukempia säännöksiä kuluttajien suojelemiseksi, edellyttäen, että kyseiset säännökset ovat niille unionin oikeuden ja tämän direktiivin nojalla kuuluvien velvoitteiden mukaisia.
- (12) Maksujen vertailukelpoisuutta ja maksutilien siirtämistä koskevia tämän direktiivin säännöksiä olisi sovellettava kaikkiin direktiivissä 2007/64/EY määriteltyihin maksupalveluntarjoajiin. Perusmaksutilin käytön mahdollistavia tämän direktiivin säännöksiä olisi sovellettava vain luottolaitoksiin. Tämän direktiivin kaikkien säännösten olisi koskettava maksutilejä, joiden kautta kuluttajat voivat toteuttaa seuraavia maksutapahtumia: varojen talletukset, käteisnostot sekä maksutapahtumien suorittaminen kolmansille ja maksujen vastaanottaminen niiltä, tilisiirtojen suorittaminen mukaan lukien. Direktiiviä ei siten olisi sovellettava tileihin, joissa on rajallisemmat toiminnot. Esimerkiksi säästötilit, luottokorttitilit, joissa varojen maksamisen yksinomaisena tarkoituksena on luottokorttivelan takaisin maksaminen, asuntolainatilit ja sähköisen rahan tilit olisi lähtökohtaisesti jätettävä tämän direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle. Jos näitä tilejä kuitenkin käytetään päivittäisten maksutapahtumien hoitoon ja jos ne sisältävät kaikki edellä luetellut toiminnot, ne kuuluvat tämän direktiivin soveltamisalaan. Yritysten, myös pientai mikroyritysten, tilien olisi jätettävä tämän direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle, ellei niitä ole avattu yksityishenkilönä. Jäsenvaltioiden olisi voitava halutessaan soveltaa direktiiviä myös muihin maksupalveluntarjoajiin ja muihin maksutileihin, joissa voi esimerkiksi olla rajallisemmat maksutoiminnot.
- (13) Koska perusmaksutili on yksi tässä direktiivissä tarkoitettu maksutilityyppi, avoimuutta ja siirtoa koskevia säännöksiä olisi sovellettava myös tällaisiin tileihin.
- (14) Tähän direktiiviin sisältyvät määritelmät olisi saatettava mahdollisimman yhdenmukaisiksi unionin muihin säädöksiin sisältyvien määritelmien sekä erityisesti direktiivin 2007/64/EY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 260/2012⁽¹⁾ määritelmien kanssa.
- (15) On erittäin tärkeää, että kuluttajat voivat saada hyvän käsityksen maksuista kyetäkseen vertailemaan eri luottolaitosten tarjouksia ja tekemään tietoon perustuvia päätöksiä siitä, mikä maksutili vastaa parhaiten heidän tarpeitaan. Maksut eivät ole vertailukelpoisia, jos maksupalveluntarjoajat käyttävät erilaista terminologiaa samoista palveluista ja antavat tietoa eri esitysmuodoissa. Standardoitu terminologia yhdessä edustavimpia maksutiliin liittyviä palveluja koskevien kohdennettujen ja yhdenmukaisessa muodossa esitettyjen maksutietojen kanssa voi auttaa kuluttajia saamaan hyvän käsityksen maksuista ja vertailemaan niitä.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 260/2012, annettu 14 päivänä maaliskuuta 2012, euromääräisiä tilisiirtoja ja suoraveloituksia koskevista teknisistä ja liiketoimintaa koskevista vaatimuksista sekä asetuksen (EY) N:o 924/2009 muuttamisesta (EUVL L 94, 30.3.2012, s. 22).

- (16) Kuluttajat hyötyisivät eniten ytimekkäistä, standardoiduista tiedoista, joita on helppo vertailla eri maksupalveluntarjoajien kesken. Välineet, jotka asetetaan kuluttajien saataville maksutilitarjousten vertailua varten, eivät vaikuttaisi myönteisesti, jos eri tarjoustensa sisältämistä maksuista laadittujen pitkien luetteloiden läpikäymiseen käytettävä aika kumoaisi hyödyn, joka saadaan edullisimman tarjouksen valinnasta. Näiden välineiden olisi oltava monimuotoisia, ja ne olisi testattava kuluttajilla. Tässä vaiheessa maksuja koskeva terminologia olisi standardoitava vain jäsenvaltioiden edustavimpien ehtojen ja määritelmien osalta, jotta voidaan välttää riski liiallisten tietojen antamisesta ja helpottaa nopeaa täytäntöönpanoa.
- (17) Maksuja koskevan terminologian määrittäminen olisi annettava jäsenvaltioiden tehtäväksi, jotta voidaan ottaa huomioon paikallisten markkinoiden erityispiirteet. Jotta palvelu katsottaisiin edustavaksi, vähintään yhden palveluntarjoajan olisi veloitettava siitä maksu jäsenvaltiossa. Lisäksi tapauksissa, joissa palvelut ovat yhteisiä useimmille jäsenvaltioille, näiden palvelujen määrittelyssä käytetty terminologia olisi standardoitava unionin tasolla, jolloin on helpompi vertailla eri puolilla unionia esitettyjä maksutilitarjouksia. Kansallisten luetteloiden riittävän yhtenäisyyden varmistamiseksi Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1093/2010⁽¹⁾ perustetun Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen), jäljempänä 'EPV', olisi annettava ohjeet, jotka auttavat jäsenvaltioita määrittämään palvelut, jotka ovat yleisimmin käytössä kansallisella tasolla ja joista aiheutuu kuluttajille eniten kuluja. Jäsenvaltioiden olisi tätä varten ilmoitettava komissiolle ja EPV:lle viimeistään 18 päivänä joulukuuta 2014 ne viranomaiset, joille nämä ohjeet olisi osoitettava.
- (18) Jäsenvaltioiden laadittua alustavan luettelon edustavimmista palveluista, joista veloitetaan maksu kansallisella tasolla, sekä maksuihin liittyvistä termeistä ja määrittämisestä EPV:n olisi tarkasteltava luetteloa yksilöidäkseen teknisten sääntelystandardien luonnoksilla palvelut, jotka ovat yhteisiä useimmille jäsenvaltioille, ja ehdottaakseen niille standardoituja unionin tason termejä ja määrittämiä kaikilla unionin toimielinten virallisilla kielillä. EPV:n olisi varmistettava, että kustakin palvelusta käytetään vain yhtä termiä jäsenvaltiossa käytettävässä virallisessa kielessä, joka on myös unionin toimielinten virallinen kieli. Tämä merkitsee sitä, että samasta palvelusta voidaan käyttää eri termejä eri jäsenvaltioissa, joissa on käytössä sama unionin toimielinten virallinen kieli, ottaen täten huomioon kansalliset erityispiirteet. Jäsenvaltioiden olisi tämän jälkeen sisällytettävä kaikki sovellettavat unionin tason termit alustaviin luetteloihinsa ja julkaistava tämän perusteella lopulliset luettelonsa.
- (19) Auttaakseen kuluttajia helposti vertailemaan sisämarkkinoilla veloitettavia tilinhoitomaksuja maksupalveluntarjoajien olisi annettava kuluttajille maksuja koskeva tietoasiakirja, jossa esitetään maksut kaikista palveluista, jotka on lueteltu luettelossa edustavimmista maksutiliin liittyvistä palveluista, joista veloitetaan maksu kansallisella tasolla. Maksuja koskevassa tietoasiakirjassa olisi tilanteen mukaan käytettävä unionin tasolla vahvistettuja standardoituja termejä ja määrittämiä. Tämä edistäisi myös tasapuolisten toimintaedellytysten luomista maksutilimarkkinoilla kilpaileville maksupalveluntarjoajille. Maksuja koskevaan tietoasiakirjaan ei saisi sisältyä mitään muita maksuja. Jos maksupalveluntarjoaja ei tarjoa jotakin palvelua, joka sisältyy luetteloon edustavimmista maksutiliin liittyvistä palveluista, sen olisi ilmoitettava tästä esimerkiksi merkitsemällä kyseisen palvelun kohdalle 'palvelua ei tarjota' tai 'ei koske tätä palvelua'. Jäsenvaltioiden olisi voitava edellyttää, että maksuja koskevan tietoasiakirjan mukana toimitetaan keskeiset indikaattorit, kuten kokonaiskustannusindikaattori, josta ilmenevät maksutilin vuosittaiset kokonaiskustannukset kuluttajille. Jotta kuluttajia autettaisiin ymmärtämään maksuja, jotka he joutuvat maksamaan maksutilistään, heidän saatavilleen olisi asetettava sanasto, jossa selitetään yleiskielellä selkeästi ja yksiselitteisesti ainakin maksuja koskevaan tietoasiakirjaan sisältyvät maksut ja palvelut. Sanastoa olisi hyödynnettävä välineenä, jolla kuluttajia autetaan ymmärtämään paremmin maksujen merkitys, jotta heillä olisi valmiudet valita laajemmasta maksutilitarjousten valikoimasta. Maksupalveluntarjoajat olisi myös veloitettava ilmoittamaan kuluttajille veloituksetta ja vähintään kerran vuodessa kaikki näiden maksutileistä veloitettavat maksut, mukaan lukien mahdolliset tilinylitys- ja talletuskorot.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1093/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/78/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 12).

Tämä ei kuitenkaan rajoita Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2008/48/EY⁽¹⁾ vahvistettujen tilinlyityksiä koskevien säännösten soveltamista. Jälkikäteen annettavat tiedot olisi toimitettava erillisessä asiakirjassa nimeltään "maksuerittely". Siinä olisi luotava katsaus kertyneeseen korkoon ja kaikkiin maksutilin käytöstä veloitettaviin maksuihin, jotta kuluttajat saisivat käsityksen siitä, mihin maksut liittyvät, ja voisivat arvioida, onko heidän joko muutettava kulutustottumuksiaan tai siirryttävä toisen palveluntarjoajan asiakkaaksi. Hyödyllisintä olisi, että edustavimmat palvelut esitettäisiin jälkikäteen annettavissa maksutiedoissa samassa järjestyksessä kuin ennakkoon annettavissa maksutiedoissa.

- (20) Kuluttajien tarpeiden tyydyttämiseksi on syytä varmistaa, että maksutilejä koskevat maksutiedot ovat täsmällisiä, selkeitä ja vertailukelpoisia. Sen vuoksi EPV:n olisi kansallisia viranomaisia kuultuaan ja kuluttajatutkimuksia tehtyään laadittava luonnoksia teknisiksi täytäntöönpanostandardeiksi, jotka koskevat maksuja koskevan tietoasiakirjan ja maksuerittelyn standardoitua esitystapaa sekä yhteisiä tunnuksia, jotta voidaan varmistaa, että ne ovat kuluttajien kannalta ymmärrettäviä ja vertailukelpoisia. Kussakin jäsenvaltiossa olisi käytettävä jokaisessa maksuja koskevassa tietoasiakirjassa ja maksuerittelyssä samaa esitysmuotoa sekä kohtien ja niiden otsikoiden järjestystä, jotta kuluttajat voivat vertailla näitä kahta asiakirjaa siten, että tietojen tulkinta ja käyttö on mahdollisimman helppoa. Maksuja koskeva tietoasiakirja ja maksuerittely olisi voitava erottaa selkeästi muista tiedonannoista. EPV:n olisi lisäksi näitä esitysmuotoja laatiessaan otettava huomioon myös se, että jäsenvaltiot voivat toimittaa maksuja koskevan tietoasiakirjan ja maksuerittelyn yhdessä niiden tietojen kanssa, joita vaaditaan maksutileistä ja niihin liittyvistä palveluista annettujen muiden unionin tai kansallisten säädösten nojalla.
- (21) Sen varmistamiseksi, että sovellettavaa unionin tason terminologiaa käytetään yhdenmukaisesti koko unionissa, jäsenvaltioiden olisi veloitettava maksupalveluntarjoajat käyttämään sovellettavaa unionin tason terminologiaa yhdessä jäljellä olevan lopullisessa luettelossa yksilöidyn kansallisen standardoidun terminologian kanssa maksuja koskevassa tietoasiakirjassa, maksuerittelyssä ja muussa kuluttajille suunnatussa viestinnässään. Maksupalveluntarjoajat voivat käyttää markkinointinimiä kuluttajille annettavissa sopimustiedoissaan, kaupallisissa tiedoissaan ja markkinointitiedoissaan edellyttäen, että ne selkeästi yksilöivät sovellettavat vastaavat standardoidut termit. Jos ne päättävät käyttää maksuja koskevassa tietoasiakirjassa tai maksuerittelyssä markkinointinimiä, niitä olisi käytettävä standardoitujen termien ohella toissijaisina nimityksinä, kuten sulkumerkkien tai pienemmän kirjaskoon avulla.
- (22) Riippumattomat vertailusivustot muodostavat tehokkaan välineen, jonka avulla kuluttajat voivat arvioida eri maksutilarjousten vahvuuksia yhdessä paikassa. Tällaisilla verkkosivustoilla voidaan saattaa oikeaan tasapainoon se, että tietojen on oltava selkeitä ja ytimekkäitä, ja se, että niiden on oltava täydellisiä ja kattavia, tarjoamalla käyttäjille mahdollisuus hankkia yksityiskohtaisempia tietoja silloin, kun se on heidän etujensa mukaista. Vertailusivustoille olisi pyrittävä sisällyttämään mahdollisimman laaja valikoima tarjouksia, jotta ne antaisivat edustavan kuvan tarjonnasta ja kattaisivat merkittävän osan markkinoista. Vertailusivustot voivat myös alentaa hakukustannuksia, koska kuluttajien ei tarvitse kerätä tietoja erikseen maksupalveluntarjoajilta. On erittäin tärkeää, että tällaisilla verkkosivustoilla olevat tiedot ovat luotettavia, puolueettomia ja avoimia ja että kuluttajille tiedotetaan tällaisten verkkosivustojen olemassaolosta. Jäsenvaltioiden olisi tiedotettava kuluttajille tällaisista verkkosivustoista.
- (23) Saadakseen puolueettomia tietoja maksutileiltä veloitettavista maksuista ja niihin sovellettavista korkokannoista kuluttajilla olisi oltava mahdollisuus käyttää julkisesti saatavilla olevia vertailusivustoja, jotka ovat toiminnallisesti riippumattomia maksupalveluntarjoajista, mikä merkitsee sitä, ettei mikään maksupalveluntarjoaja saisi olla muita edullisemmassa asemassa hakutuloksia käytettäessä. Jäsenvaltioiden olisi sen vuoksi varmistettava, että kuluttajien saatavilla on vähintään yksi tällainen vertailusivusto niiden alueella. Vertailusivustojen ylläpitäjinä voivat olla toimivaltaiset viranomaiset tai niiden valtuuttamat tahot, muut viranomaiset ja/tai yksityiset toimijat. Maksutileihin liittyvien maksujen vertailu voidaan toteuttaa myös olemassa olevilla verkkosivustoilla, joilla vertaillaan erilaisia rahoitus- ja muita tuotteita. Tällaisten verkkosivustojen toiminnassa olisi noudatettava vahvistettuja laatukriteereitä, joiden mukaisesti sivustolla on muun muassa annettava yksityiskohtaista tietoa sivuston omistajista, esitettävä täsmällisiä ja ajantasaisia tietoja, ilmoitettava viimeinen päivitysajankohta, asetettava selkeät ja puolueettomat

(¹) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2008/48/EY, annettu 23 päivänä huhtikuuta 2008, kulutusluottosopimuksista ja neuvoston direktiivin 87/102/ETY kumoamisesta (EUVL L 133, 22.5.2008, s. 66).

vertailuperusteet sekä käsiteltävä monia erilaisia maksutilitarjouksia, jotka kattavat merkittävän osan alan markkinoista. Jäsenvaltioiden olisi voitava määrittää, miten usein vertailusivustoilla kuluttajille annettavia tietoja on tarkistettava ja päivitettävä ottaen huomioon, miten usein maksupalveluntarjoajat yleensä päivittävät maksutietonsa. Jäsenvaltioiden olisi myös määritettävä, mitä ovat monet erilaiset maksutilitarjoukset, jotka kattavat merkittävän osan alan markkinoista, arvioimalla esimerkiksi, mikä on maksupalveluntarjoajien lukumäärä ja tarjoaisiko niiden yksinkertainen enemmistö tai sitä alhaisempi lukumäärä ja/tai niiden markkinaosuus ja/tai maantieteellinen sijainti riittävän kuvan markkinoista. Vertailusivustolla olisi vertailtava maksuja, jotka koskevat unionin tason terminologian sisältävässä maksutiliin liittyvien edustavimpien palvelujen luettelossa olevia palveluita.

Jäsenvaltioiden olisi voitava edellyttää, että tällaisilla sivustoilla vertaillaan myös muita tietoja, esimerkiksi tekijöitä, jotka vaikuttavat maksupalveluntarjoajien tarjoaman palvelun tasoon, kuten sivukonttorien tai pankkiautomaattien lukumäärää ja sijaintia. Jos jäsenvaltiossa on vain yksi verkkosivusto ja tämä verkkosivusto lakkaa toimimasta tai ei ole enää laatuksien mukainen, kyseisen jäsenvaltion olisi varmistettava, että kuluttajat saavat kohtuullisessa ajassa käyttöönsä toisen verkkosivuston kansallisella tasolla.

- (24) Maksutilin tarjoaminen yhdistettynä pakettina muiden kuin maksutiliin liittyviä palveluja koskevien tuotteiden tai palvelujen kuten vakuutus tuotteiden tai rahoitusneuvonnan kanssa on yleinen käytäntö maksupalveluntarjoajien keskuudessa. Tämä käytäntö voi tarjota maksupalveluntarjoajille keinon monipuolistaa tarjontaansa ja kilpailla keskenään, ja se voi hyödyttää viime kädessä kuluttajia. Rahoitusalan kytkeykauppaa koskeva komission tutkimus vuodelta 2009 sekä asiaa koskevat kuulemiset ja kuluttajien tekemät kantelut ovat kuitenkin osoittaneet, että maksupalveluntarjoajat saattavat tarjota maksutilejä yhdistettynä esimerkiksi kotivakuutuksiin tai muihin tuotteisiin, joita kuluttajat eivät ole pyytäneet ja jotka eivät ole olennaisia maksutilien kannalta. On lisäksi havaittu, että nämä käytännöt voivat vähentää hintojen avoimuutta ja vertailukelpoisuutta, rajoittaa kuluttajien valinnanvaraa ja vaikuttaa kielteisesti kuluttajien liikkuvuuteen. Tämän vuoksi jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että kun maksupalveluntarjoajat tarjoavat paketoituja maksutilejä, kuluttajille annetaan tieto siitä, onko maksutili ostettavissa erikseen, ja tällaisessa tapauksessa kuluttajalle annetaan erikseen tietoa kuhunkin paketissa tarjottuun ja erikseen ostettavissa olevaan toiseen tuotteeseen tai palveluun liittyvistä kustannuksista ja maksuista.
- (25) Maksutilien siirtoprosessi olisi yhdenmukaistettava koko unionissa. Tällä hetkellä kansallisella tasolla on hyvin erilaisia toimenpiteitä, jotka eivät takaa riittävää kuluttajansuojaa kaikissa jäsenvaltioissa. Sisämarkkinoiden toimintaa parantaisi sekä kuluttajien että maksupalveluntarjoajien kannalta se, että annetaan säädöksiä, joissa vahvistetaan pääperiaatteet, joita maksupalveluntarjoajien on noudatettava jokaisessa jäsenvaltiossa, kun ne tarjoavat tällaista palvelua. Se takaisi yhtäältä tasapuoliset toimintaedellytykset kuluttajille, joita voi kiinnostaa maksutilin avaaminen toisessa jäsenvaltiossa, sillä se varmistaisi heille yhtäläisen suojan. Toisaalta se vähentäisi voimassa olevien kansallisten sääntelytoimien välisiä eroja ja siten niiden luottolaitosten hallinnollisia rasitteita, jotka aikovat tarjota palvelujaan rajojen yli. Maksutilien siirtämistä koskeva säädös helpottaisi siten maksutileihin liittyvien palvelujen tarjoamista sisämarkkinoilla.
- (26) Siirtämisen ei pitäisi tarkoittaa sopimuksen siirtämistä siirtävältä maksupalveluntarjoajalta vastaanottavalle maksupalveluntarjoajalle.
- (27) Kuluttajilla on kannustin maksutilien siirtämiseen vain, jos siirtoprosessi ei aiheuta kohtuutonta hallinnollista ja taloudellista rasitetta. Maksupalveluntarjoajien olisikin tarjottava kuluttajille selkeä, nopea ja turvallinen menettely perusmaksutilien ja muiden maksutilien siirtämiseksi. Tällainen menettely olisi taattava sekä silloin, kun kuluttaja haluaa siirtää maksutilinsä maksupalveluntarjoajalta toiselle, että silloin, kun kuluttaja haluaa vaihtaa maksutiliä saman maksupalveluntarjoajan sisällä. Näin kuluttajat voisivat hyödyntää markkinoiden parhaita tarjouksia ja muuttaa helposti nykyisen maksutilinsä mahdollisesti sopivammaksi maksutiliksi riippumatta siitä, tapahtuuko siirto saman maksupalveluntarjoajan sisällä vai kahden eri maksupalveluntarjoajan välillä. Maksupalveluntarjoajien siirtopalvelusta mahdollisesti veloittamien maksujen olisi oltava kohtuullisia ja vastattava maksupalveluntarjoajille aiheutuvia todellisia kustannuksia.

- (28) Jos molemmat maksupalveluntarjoajat ovat sijoittautuneet yhden jäsenvaltion alueelle, kyseiselle jäsenvaltiolle olisi annettava siirtämisen yhteydessä lupa vahvistaa tai ylläpitää järjestelyitä, jotka poikkeavat tässä direktiivissä tarkoitetuista järjestelyistä, edellyttäen, että se on selvästi kuluttajien edun mukaista.
- (29) Siirtoprosessin olisi oltava kuluttajan kannalta mahdollisimman suoraviivainen. Tämän vuoksi jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että vastaanottava maksupalveluntarjoaja on kuluttajan puolesta vastuussa prosessin käynnistämisestä ja hallinnasta. Jäsenvaltioiden olisi voitava käyttää myös muita keinoja, kuten teknisiä ratkaisuja, siirtopalvelun käyttöönottamiseksi. Nämä muut keinot voivat ylittää tässä direktiivissä säädetyt vaatimukset; esimerkiksi siirtopalvelu voidaan tarjota nopeammin tai maksupalveluntarjoajien voidaan edellyttää varmistavan kuluttajan pyynnöstä, että aikaisemmalle maksutilille vastaanotetut tilisiirrot ohjataan automatisoidusti tai manuaalisesti uudelle maksutilille tietynä rajoitettuna aikana siirtoa koskevan luvan saamisesta alkaen. Maksupalveluntarjoajat voivat käyttää näitä muita keinoja myös vapaaehtoisesti, vaikka jäsenvaltio ei tätä edellyttäisikään.
- (30) Kuluttajien olisi voitava pyytää vastaanottavaa maksupalveluntarjoajaa siirtämään kaikki tai jotkin saapuvat tilisiirrot, tilisiirtoja koskevat pysyvästoimeksiannot tai suoraveloitustuutukset, mielellään yhdessä tapaamisessa vastaanottavan maksupalveluntarjoajan kanssa. Kuluttajien olisi voitava allekirjoittaa tätä tarkoitusta varten yksi valtuutus antaakseen suostumuksen kunkin edellä mainitun tehtävän hoitamiseen. Jäsenvaltiot voisivat edellyttää, että kuluttaja antaa valtuutuksen kirjallisesti, mutta ne voisivat hyväksyä muitakin valtuutuksenantotapoja esimerkiksi tapauksissa, joissa käytetään automatisoitua siirtojärjestelmää. Kuluttajalle olisi ennen valtuutuksen antamista ilmoitettava kaikista siirron toteutuksen edellyttämistä menettelyvaiheista. Valtuutukseen voisivat esimerkiksi sisältyä kaikki tehtävät, jotka ovat osa siirtopalvelua, ja valtuutus voisi mahdollistaa sen, että kuluttaja valitsee vain osan näistä tehtävistä.
- (31) Siirron onnistuminen edellyttää yhteistyötä siirtävän maksupalveluntarjoajan kanssa. Siirtävän maksupalveluntarjoajan olisi annettava vastaanottavalle maksupalveluntarjoajalle kaikki tarvittavat tiedot maksujen jatkamiseksi toisella maksutilillä. Tällaiset tiedot olisi kuitenkin rajattava siirron toteuttamisen kannalta tarpeellisiin tietoihin.
- (32) Kuluttajan olisi rajat ylittävän tilin avaamisen helpottamiseksi voitava pyytää uutta maksupalveluntarjoajaa ohjaamaan uudelle maksutilille kaikki tai jotkin tilisiirtoja koskevat pysyvästoimeksiannot, hyväksymään suoraveloitus kuluttajan ilmoittamasta päivämäärästä alkaen ja toimittamaan kuluttajalle tietoja uuden maksutilin yksityiskohdista, mielellään yhdessä tapaamisessa uuden maksupalveluntarjoajan kanssa.
- (33) Kuluttajille ei saisi aiheutua maksuja, korkoja tai muuta taloudellista tappiota kummankaan siirtoprosessiin osallistuvan maksupalveluntarjoajan mahdollisten virheiden vuoksi. Kuluttajille ei erityisesti saisi aiheutua taloudellista tappiota lisämaksujen, korkojen tai muiden veloitusten maksamisesta taikka sakoista, seuraamuksista tai muista taloudellisista vahingoista, jotka johtuvat maksutapahtumien toteuttamisen viivästyisestä.
- (34) Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, ettei kuluttajia, jotka aikovat avata maksutilin, syrjitä kansalaisuuden tai asuinpaikan perusteella. Vaikka on tärkeää, että luottolaitokset varmistavat, etteivät niiden asiakkaat käytä rahoitusjärjestelmää laittomiin tarkoituksiin, kuten petoksiin, rahanpesuun tai terrorismin rahoitukseen, ne eivät saisi asettaa esteitä kuluttajille, jotka haluavat hyötyä sisämarkkinoiden eduista avaamalla maksutilin toisessa valtiossa ja käyttämällä tällaista tiliä. Sen vuoksi Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/60/EY⁽¹⁾ säännöksiä ei saisi käyttää tekosyynä kieltäydyttäessä tarjoamasta palveluja liiketoiminnan kannalta vähemmän kiinnostaville kuluttajille.

(¹) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/60/EY, annettu 26 päivänä lokakuuta 2005, rahoitusjärjestelmän käytön estämisestä rahanpesutarkoituksiin sekä terrorismin rahoitukseen (EUVL L 309, 25.11.2005, s. 15).

- (35) Unionissa laillisesti asuvia kuluttajia ei saisi syrjiä heidän kansalaisuutensa tai asuinpaikkansa tai minkään muun Euroopan unionin perusoikeuskirjan, jäljempänä 'perusoikeuskirja', 21 artiklassa tarkoitettun syyn vuoksi, kun he hakevat tai käyttävät maksutiliä unionissa. Lisäksi jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että kuluttajat voivat käyttää perusmaksutilejä riippumatta taloudellisista olosuhteistaan, kuten työllisyystilanteestaan, tulotasostaan, luottotiedoistaan tai henkilökohtaisesta konkurssistaan.
- (36) Kuluttajien, jotka asuvat laillisesti unionin alueella ja joilla ei ole maksutiliä tietyssä jäsenvaltiossa, olisi voitava avata perusmaksutili ja käyttää sitä kyseisessä jäsenvaltiossa. Käsitteen "unionissa laillisesti asuva" olisi katettava sekä unionin kansalaiset että ne kolmansien maiden kansalaiset, joille on jo myönnetty oikeuksia unionin säädöksillä, kuten neuvoston asetuksella (ETY) N:o 1408/71 ⁽¹⁾, neuvoston direktiivillä 2003/109/EY ⁽²⁾, neuvoston asetuksella (EY) N:o 859/2003 ⁽³⁾ sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2004/38/EY ⁽⁴⁾. Käsitteeseen olisi sisällytettävä myös pakolaisten oikeusasemasta 28 päivänä heinäkuuta 1951 tehdyn Geneven yleissopimuksen, sen 31 päivänä tammikuuta 1967 tehdyn pöytäkirjan sekä muiden asiaankuuluvien kansainvälisen sopimusten mukaisesti turvapaikkaa hakeneet henkilöt. Jäsenvaltioiden olisi lisäksi voitava laajentaa käsite "unionissa laillisesti asuva" kattamaan myös muut alueellaan oleskelevat kolmansien maiden kansalaiset.
- (37) Jäsenvaltioiden olisi voitava perussopimuksissa taattuja perusvapauksia täysimääräisesti kunnioittaen edellyttää, että kuluttajat, jotka haluavat avata perusmaksutilin jäsenvaltion alueella, osoittavat, että siihen on aidot perusteet. Tällaisten aitojen perusteiden osoittamiseksi ei olisi edellytettävä fyysistä läsnäoloa luottolaitoksen tiloissa, sanotun kuitenkin vaikuttamatta vaatimuksiin, jotka on hyväksytty direktiivin 2005/60/EY mukaisesti rahanpesun torjumiseksi.
- (38) Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että perusmaksutiliä tarjoavia luottolaitoksia on riittävästi, jotta ne olisivat kaikkien kuluttajien ulottuvilla kuluttajien kaikenlaisen syrjimyksen välttämiseksi ja kilpailun väärentymisen estämiseksi. Määritettäessä luottolaitosten riittävää määrää olisi otettava huomioon seuraavat tekijät: luottolaitosten verkoston kattavuus, jäsenvaltion alueen koko, kuluttajien jakautuminen alueella, luottolaitoksen markkinaosuus ja se, ovatko perusmaksutilit vain pieni osa luottolaitoksen tarjoamista maksutileistä. Lähtökohtaisesti mahdollisimman monen luottolaitoksen olisi tarjottava perusmaksutiliä sen varmistamiseksi, että kuluttajat voivat avata tilin asuinpaikkaansa lähellä olevassa luottolaitoksessa, heitä ei millään tavoin syrjitä tilin käytössä ja he voivat käyttää tiliiä tehokkaasti. Jäsenvaltioiden olisi estettävä erityisesti syrjintä, joka näkyy esimerkiksi kortin erilaisen ulkoasun, erilaisen tilinumerosarjan tai erilaisen korttinumerosarjan avulla. Jäsenvaltioiden olisi kuitenkin voitava harkita myös sitä, että harvemmat luottolaitokset tarjoavat perusmaksutiliä, mutta tämä olisi perusteltava esimerkiksi sillä, että nämä luottolaitokset ovat yleisiä kyseisessä jäsenvaltiossa ja voivat palvella kaikkia kuluttajia, jolloin kuluttajien ei tarvitse matkustaa liian kauas asuinpaikastaan. Perusmaksutilin käyttäjät eivät saisi myöskään millään tavoin leimautua, ja tämä tavoite on paremmin saavutettavissa, jos luottolaitoksia on useampia.
- (39) Jäsenvaltioiden olisi voitava perustaa mekanismeja auttaakseen kuluttajia, joilla ei ole pysyvää osoitetta, turvapaikanhakijoita sekä kuluttajia, joille ei ole myönnetty oleskelulupaa mutta joiden poistaminen maasta on oikeudellisten tai tosiasiallisten syiden vuoksi mahdotonta, hyödyntämään täysimääräisesti tätä direktiiviä.

⁽¹⁾ Neuvoston asetus (ETY) N:o 1408/71, annettu 14 päivänä kesäkuuta 1971, sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin ja heidän perheenjäseniinsä (EYVL L 149, 5.7.1971, s. 2).

⁽²⁾ Neuvoston direktiivi 2003/109/EY, annettu 25 päivänä marraskuuta 2003, pitkään oleskeleiden kolmansien maiden kansalaisten asemasta (EUVL L 16, 23.1.2004, s. 44).

⁽³⁾ Neuvoston asetus (EY) N:o 859/2003, annettu 14 päivänä toukokuuta 2003, asetuksen (ETY) N:o 1408/71 ja asetuksen (ETY) N:o 574/72 muuttamisesta soveltamisalan laajentamiseksi koskemaan kolmansien maiden kansalaisia, joita kyseiset säännökset eivät jo koske yksinomaan heidän kansalaisuutensa vuoksi (EUVL L 124, 20.5.2003, s. 1).

⁽⁴⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/38/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, Euroopan unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeudesta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella, asetuksen (ETY) N:o 1612/68 muuttamisesta ja direktiivien 64/221/ETY, 68/360/ETY, 72/194/ETY, 73/148/ETY, 75/34/ETY, 75/35/ETY, 90/364/ETY, 90/365/ETY ja 93/96/ETY kumoamisesta (EUVL L 158, 30.4.2004, s. 77).

- (40) Kun jäsenvaltiot antavat luottolaitoksille oikeuden tarjota kuluttajan pyynnöstä tilinylitysmahdollisuutta perusmaksutilille, niiden olisi voitava määritellä tällaisen tilinylityksen enimmäismäärä ja enimmäiskesto. Jäsenvaltioiden olisi myös varmistettava, että tieto kaikista tilinylitykseen liittyvistä maksuista toimitetaan kuluttajille avoimesti. Lisäksi luottolaitosten olisi noudatettava direktiiviä 2008/48/EY tarjotessaan tilinylitysmahdollisuutta perusmaksutilin yhteydessä.
- (41) Jotta perusmaksutilien käyttäjiä voidaan palvella asianmukaisesti, jäsenvaltioiden olisi vaadittava luottolaitoksia varmistamaan, että palveluja tarjoava henkilöstö on riittävän koulutettua ja että mahdollisista eturistiriidoista ei aiheudu kielteisiä vaikutuksia kuluttajille.
- (42) Jäsenvaltioiden olisi voitava sallia, että luottolaitokset voivat kieltäytyä avaamasta perusmaksutiliä kuluttajalle, jolla on jo käytettävissään maksutili samassa jäsenvaltiossa. Sen selvittämiseksi, onko kuluttajalla jo maksutili, luottolaitosten olisi voitava luottaa kuluttajan kunnian ja omantunnon kautta antamaan vakuutukseen.
- (43) Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että luottolaitokset käsittelevät perusmaksutilihakemukset tässä direktiivissä säädettyissä määräajoissa ja että luottolaitokset ilmoittavat kuluttajalle täsmälliset syyt mahdolliseen hakemuksen hylkäämiseen, jollei tällaisen ilmoituksen antaminen ole kansallisen turvallisuuden, yleisen järjestyksen tai direktiivin 2005/60/EY vastaista.
- (44) Kuluttajille olisi taattava mahdollisuus käyttää erilaisia perusmaksupalveluja. Perusmaksutileihin liittyviin palveluihin olisi kuuluttava järjestely, joka mahdollistaa varojen talletuksen ja käteisnostot. Kuluttajien olisi voitava toteuttaa keskeisiä maksutapahtumia, kuten vastaanottaa tuloja tai etuuksia, maksaa laskuja tai veroja sekä hankkia tavaroita ja palveluja, myös suoraveloituksena, tilisiirtona ja maksukortilla. Tällaisten palvelujen olisi mahdollistettava tavaroiden ja palvelujen verkko-ostokset sekä annettava kuluttajille tilaisuus käynnistää maksutoimeksiantoja luottolaitoksen verkkopalveluiden välityksellä, jos sellainen on saatavilla. Perusmaksutiliä ei kuitenkaan saisi rajoittaa verkkokäyttöön, sillä siten luotaisiin este kuluttajille, joilla ei ole internetyhteyttä. Jäsenvaltioiden olisi varmistettava maksutilin avaamiseen, ylläpitämiseen ja sulkemiseen, varojen talletukseen ja käteisnostoihin sekä maksutapahtumien toteuttamiseen maksukortilla, luottokorttia lukuun ottamatta, liittyvien palvelujen osalta, että kuluttajalle tässä direktiivissä määritettyjen erityisten hinnoittelusääntöjen mukaisesti tarjolla olevien operaatioiden määrää ei rajoiteta. Perusmaksutiliin liittyvien tilisiirtojen ja suoraveloituksen osalta ja toteutettaessa maksutapahtumia luottokortilla jäsenvaltioiden olisi voitava määritellä kuluttajalle tässä direktiivissä määritettyjen erityisten hinnoittelusääntöjen mukaisesti tarjolla olevien operaatioiden vähimmäismäärä edellyttäen, että palvelut, joihin kyseiset operaatiot liittyvät, on tarkoitettu kuluttajan henkilökohtaiseen käyttöön. Määritellesään käyttöä henkilökohtaisiin tarkoituksiin jäsenvaltioiden olisi otettava huomioon nykyinen kulutuskäyttäytyminen ja yleinen kauppatalo. Vähimmäismäärän ylittävistä operaatioista veloittavat maksut eivät saisi milloinkaan ylittää luottolaitoksen tavanomaisen hinnoittelupolitiikan nojalla veloittamia maksuja.
- (45) Määritettäessä perusmaksutilin yhteydessä tarjottavia palveluja ja tiliin sisällytettävien operaatioiden vähimmäismäärää olisi otettava huomioon kansalliset erityispiirteet. Tiettyjä palveluja voidaan pitää tiettyssä jäsenvaltiossa olennaisina maksutilin täysipainoisen käytön takaamisen kannalta, koska näitä palveluja käytetään yleisesti tässä jäsenvaltiossa. Esimerkiksi joissakin jäsenvaltioissa kuluttajat käyttävät edelleen yleisesti sekkejä kun taas joissakin jäsenvaltioissa niitä käytetään hyvin harvoin. Tässä direktiivissä olisi siten annettava jäsenvaltioille mahdollisuus määrittää lisäpalveluja, jotka katsotaan olennaisiksi kansallisella tasolla ja jotka olisi tarjottava perusmaksutilin yhteydessä asianomaisessa jäsenvaltiossa. Jäsenvaltioiden olisi myös varmistettava, että luottolaitosten veloittamat maksut tällaisten lisäpalvelujen tarjoamisesta perusmaksutilin yhteydessä ovat kohtuullisia.

- (46) Jotta voidaan varmistaa, että perusmaksutilit ovat mahdollisimman monien kuluttajien saatavilla, ne olisi tarjottava maksutta tai kohtuullista maksua vastaan. Kannustaakseen pankkijärjestelmän ulkopuolella olevien muita heikommassa asemassa olevien kuluttajien osallistumista vähittäispankkimarkkinoille jäsenvaltioiden olisi voitava säätää, että tällaisille kuluttajille on tarjottava perusmaksutiliä erityisen edullisin ehdoin, kuten maksutta. Jäsenvaltioiden olisi voitava määrittellä mekanismi niiden kuluttajien yksilöimiseksi, joille voidaan tarjota perusmaksutiliä erityisen edullisin ehdoin, edellyttäen että mekanismi varmistaa, että muita heikommassa asemassa olevat kuluttajat voivat käyttää perusmaksutiliä. Tällainen lähestymistapa ei missään tapauksessa saisi vaikuttaa kaikkien kuluttajien, mukaan lukien kuluttajat, jotka eivät ole muita heikommassa asemassa, oikeuteen käyttää perusmaksutiliä vähintään kohtuullista maksua vastaan. Myös lisämaksujen, joita kuluttajilta saatetaan veloittaa sopimusehtojen noudattamatta jättämisen vuoksi, olisi oltava kohtuullisia. Jäsenvaltioiden olisi määritettävä kohtuullinen palvelumaksu kansallisten olosuhteiden mukaan.
- (47) Luottolaitosten olisi voitava kieltäytyä avaamasta perusmaksutiliä tai voitava irtisanoa perusmaksutiliä koskeva sopimus vain erityisolosuhteissa, kuten rahanpesua ja terrorismin rahoitusta taikka rikosten torjuntaa ja tutkintaa koskevan lainsäädännön noudattamatta jättämisen vuoksi. Tällaisissakin tapauksissa kieltäytyminen voidaan katsoa perustelluksi vain, jos kuluttaja ei noudata kyseistä lainsäädäntöä, eikä siksi, että lainsäädännön noudattamisen tarkastamista koskeva menettely on liian hankala tai kallis. Lisäksi voisi olla tapauksia, joissa kuluttaja käyttää väärin oikeuttaan avata perusmaksutili ja käyttää sitä. Jäsenvaltion olisi esimerkiksi voitava sallia, että luottolaitokset ryhtyvät toimenpiteisiin sellaisia kuluttajia vastaan, jotka ovat syyllistyneet rikokseen, kuten vakavaan petokseen luottolaitosta kohtaan, jotta voidaan estää tällaisen rikoksen toistuminen. Tällaisiin toimenpiteisiin voi kuulua esimerkiksi kuluttajan perusmaksutilin käytön rajoittaminen tietyksi ajaksi. Voi myös olla tapauksia, joissa saattaa olla tarpeen evätä maksutilihakemus ensin, jotta voidaan yksilöidä sellaiset kuluttajat, joille voidaan tarjota maksutiliä erityisen edullisin ehdoin. Tällaisessa tapauksessa luottolaitoksen olisi ilmoitettava kuluttajalle, että jos evätään hakemus maksutilistä, josta veloitetaan maksu, kuluttaja voi hyödyntää tässä direktiivissä säädettyä erityismekanismia päästäkseen käyttämään perusmaksutiliä veloituksetta. Näiden molempien lisätapausten olisi kuitenkin rajoitettava erityistapauksiin ja perustuttava kansallisessa laissa tarkoin yksilöityihin säännöksiin. Määrittäessään muita tapauksia, joissa luottolaitokset voivat kieltäytyä tarjoamasta maksutiliä kuluttajille, jäsenvaltioiden olisi voitava ottaa huomioon muun muassa yleiseen turvallisuuteen ja järjestykseen liittyvät perusteet.
- (48) Jäsenvaltioiden ja luottolaitosten olisi annettava kuluttajille selkeitä ja helpotajuisia tietoja oikeudesta avata perusmaksutili ja käyttää sitä. Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että tiedotustoimet ovat hyvin kohdennetut ja että niillä vastataan etenkin pankkijärjestelmän ulkopuolella olevien, muita heikommassa asemassa olevien ja liikkuvien kuluttajien tarpeisiin. Luottolaitosten olisi aktiivisesti asetettava kuluttajien saataville tietoa tarjolla olevien perusmaksutilien erityispiirteistä, niistä veloitettavista maksuista ja niiden käyttöehdoista sekä toimenpiteistä, jotka kuluttajien olisi toteutettava käyttäekseen oikeuttaan avata perusmaksutili. Kuluttajille olisi tiedotettava muun muassa, ettei mahdollisuus käyttää perusmaksutiliä edellytä lisäpalvelujen ostamista.
- (49) Jäsenvaltioiden olisi edistettävä toimenpiteitä, joilla tuetaan heikoimmassa asemassa olevien kuluttajien valistamista antamalla heille neuvoja ja apua heidän raha-asioidensa vastuulliseen hoitoon. Lisäksi on annettava tietoa neuvonnasta, jota kuluttajajärjestöt ja kansalliset viranomaiset voivat antaa kuluttajille. Jäsenvaltioiden olisi myös tuettava luottolaitosten aloitteita, joilla pyritään helpottamaan perusmaksutilien tarjoamisen nivomista yhteen riippumattoman talousvalistuksen kanssa.
- (50) Jotta maksupalveluntarjoajien olisi helpompi tarjota rajat ylittäviä palveluja toimivaltaisten viranomaisten välisen yhteistyön, tietojenvaihdon ja riitojen ratkaisun osalta, tämän direktiivin täytäntöönpanosta vastaavien toimivaltaisten viranomaisten olisi oltava viranomaisia, jotka toimivat asetuksen (EU) N:o 1093/2010 mukaisesti EPV:n alaisina, tai muita kansallisia viranomaisia, edellyttäen että nämä tekevät yhteistyötä EPV:n alaisina toimivien viranomaisten kanssa suorittaakseen tehtäviään tämän direktiivin mukaisesti.

- (51) Jäsenvaltioiden olisi nimettävä toimivaltaiset viranomaiset, joiden tehtävänä on huolehtia tämän direktiivin täytäntöönpanosta, ja varmistettava, että niille annetaan niiden tehtävien hoitamiseen tarvittavat tutkinta- ja täytäntöönpanovaltuudet ja riittävät resurssit. Toimivaltaiset viranomaiset voisivat toimia tämän direktiivin tiettyihin osiin nähden hakemalla oikeudellista päätöstä tai tarvittaessa muutosta toimivaltaiselta tuomioistuimelta. Tällöin jäsenvaltioilla olisi mahdollisuus jättää näiden säännösten täytäntöönpano asiaankuuluvien elinten ja tuomioistuinten tehtäväksi erityisesti siinä tapauksessa, että tämän direktiivin säännökset on saatettu osaksi yksityisoikeutta. Jäsenvaltioiden olisi voitava nimetä useampia toimivaltaisia viranomaisia vastaamaan tässä direktiivissä säädettyjen laajalaisten velvoitteiden täytäntöönpanosta. Jäsenvaltiot voisivat esimerkiksi joidenkin säännösten osalta nimetä kuluttajansuojan täytäntöönpanosta vastaavia toimivaltaisia viranomaisia, kun taas toisten säännösten osalta ne voisivat päättää nimetä vakavaraisuutta valvovia viranomaisia. Mahdollisuus nimetä useampia toimivaltaisia viranomaisia ei saisi vaikuttaa velvoitteisiin jatkaa tämän direktiivin mukaista toimivaltaisten viranomaisten jatkuvaa valvontaa ja niiden välistä yhteistyötä.
- (52) Kuluttajilla olisi oltava mahdollisuus käyttää tehokkaita ja vaikuttavia vaihtoehtoisia riitojenratkaisumenettelyjä sellaisten riitojen ratkaisemiseksi, jotka koskevat tässä direktiivissä vahvistettuja oikeuksia ja velvoitteita. Tämä varmistetaan jo Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2013/11/EU ⁽¹⁾ siltä osin kuin on kyse asianomaisista sopimusriidoista. Kuluttajilla olisi kuitenkin oltava mahdollisuus käyttää vaihtoehtoisia riitojenratkaisumenettelyjä myös sopimuksen tekoa edeltävissä riidoissa, jotka koskevat tässä direktiivissä vahvistettuja oikeuksia ja velvoitteita, esimerkiksi silloin, kun kuluttajilta evätään mahdollisuus käyttää perusmaksutiliä. Tämän vuoksi tässä direktiivissä säädetään, että kuluttajilla olisi oltava käytettävissään vaihtoehtoisia riitojenratkaisumenettelyjä sellaisten riitojen ratkaisemiseksi, jotka koskevat tässä direktiivissä vahvistettuja oikeuksia ja velvoitteita, riippumatta siitä, onko kyseessä sopimusriita vai sopimuksen tekoa edeltävä riita. Tällaisten vaihtoehtoisten riitojenratkaisumenettelyjen ja niitä tarjoavien elimien olisi noudatettava direktiivissä 2013/11/EU vahvistettuja laatuvaatimuksia. Tämän direktiivin noudattaminen edellyttää kuluttajien henkilötietojen käsittelyä. Tällaiseen tietojen käsittelyyn sovelletaan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 95/46/EY ⁽²⁾. Tämän direktiivin olisi sen vuoksi noudatettava direktiivissä 95/46/EY vahvistettuja sääntöjä.
- (53) Joka toinen vuosi ja ensimmäisen kerran neljän vuoden kuluessa tämän direktiivin voimaantulosta jäsenvaltioiden olisi hankittava luotettavat vuositilastot tällä direktiivillä käyttöön otettujen toimenpiteiden toimivuudesta. Jäsenvaltioiden olisi käytettävä kaikkia asianmukaisia tietolähteitä ja toimitettava tiedot komissiolle. Komission olisi annettava kertomus jäsenvaltioilta saatujen tietojen perusteella ensimmäisen kerran neljän vuoden kuluttua tämän direktiivin voimaantulosta ja sen jälkeen joka toinen vuosi.
- (54) Tätä direktiiviä olisi tarkasteltava uudelleen viiden vuoden kuluttua sen voimaantulosta markkinoilla tapahtuvan kehityksen, kuten uusien maksutili- ja maksupalvelutyyppien, markkinoilletulon sekä unionin oikeuden muilla aloilla tapahtuvan kehityksen ja jäsenvaltioiden kokemusten ottamiseksi huomioon. Uudelleentarkasteluun perustuvan kertomuksen olisi sisällettävä luettelo komission tämän direktiivin osalta aloittamista jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisestä koskevista menettelyistä. Siinä olisi myös arvioitava tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvien maksutilien tilinhoitomaksujen keskimääräisiä tasoja jäsenvaltioissa, sitä, ovatko käyttöön otetut toimenpiteet parantaneet tilinhoitomaksujen ymmärrettävyyttä kuluttajien keskuudessa, maksutilien vertailukelpoisuutta ja maksutilien siirtämisen sujuvuutta sekä niiden tilinomistajien määrää, jotka ovat siirtäneet maksutilejä sen jälkeen, kun tämä direktiivi on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä.

Lisäksi uudelleentarkastelussa olisi analysoitava perusmaksutilin tarjoajien lukumäärää ja sitä, kuinka monta tällaista tiliiä on avattu, mukaan lukien sellaisten kuluttajien avaamat tilit, jotka olivat aiemmin pankkijärjestelmän ulkopuolella, esimerkiksi jäsenvaltioissa käytössä olevista parhaista käytännöistä, joilla vähennetään maksupalvelujen ulkopuolelle jäävien kuluttajien määrää, sekä perusmaksutilleistä perittäviä keskimääräisiä vuosimaksuja. Siinä olisi myös arvioitava maksutilinumeroiden unionin laajuisen siirrettävyyden toteuttamisen kustannuksia ja hyötyjä, sellaisen järjestelmän toteutettavuutta, jolla maksut ohjataan automaattisesti samassa jäsenvaltiossa yhdeltä maksutililtä toiselle ja maksunsaajille tai maksajille lähetetään automaattinen ilmoitus siirtojen uudelleen ohjaamisesta, sekä siirtopalvelujen laajentamista koskemaan tapauksia, joissa vastaanottava ja siirtävä maksupalveluntarjoaja sijaitsevat eri jäsenvaltioissa. Lisäksi uudelleentarkasteluun olisi sisällytettävä arvio voimassa olevien toimenpiteiden

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/11/EU, annettu 21 päivänä toukokuuta 2013, kuluttajariitojen vaihtoehtoisesta riidanratkaisusta sekä asetuksen (EY) N:o 2006/2004 ja direktiivin 2009/22/EY muuttamisesta (vaihtoehtoisista kuluttajariitojen ratkaisua koskeva direktiivi) (EUVL L 165, 18.6.2013, s. 63).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 95/46/EY, annettu 24 päivänä lokakuuta 1995, yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 281, 23.11.1995, s. 31).

tehokkuudesta ja lisätoimenpiteiden tarpeesta, jotta voitaisiin lisätä taloudellista osallisuutta ja tukea muita heikommassa asemassa olevia väestöryhmiä talouteen ja ylivelkaantumisen liittyvissä ongelmissa. Uudelleentarkastelussa olisi myös arvioitava, ovatko säännökset tiedoista, jotka maksupalveluntarjoajien on annettava tarjotessaan paketoituja tuotteita, riittäviä vai tarvitaanko lisätoimenpiteitä. Olisi arvioitava myös lisätoimenpiteiden tarvetta vertailusivustojen osalta sekä tarvetta vertailusivustojen valtuutukseen. Komission olisi toimitettava kyseinen kertomus ja tarvittaessa lainsäädäntöehdotukset Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

- (55) Tässä direktiivissä kunnioitetaan perusoikeuksia ja otetaan huomioon perusoikeuskirjassa tunnustetut periaatteet Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 6 artiklan 1 kohdan mukaisesti.
- (56) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitteita, eli edistää maksutileihin liittyvien maksujen avoimuutta ja vertailukelpoisuutta sekä helpottaa maksutilien vaihtamista ja mahdollisuutta käyttää perusmaksutilejä, vaan ne voidaan sen vuoksi, että on päästävä markkinoiden pirstaloituneisuudesta ja vahvistettava tasapuoliset toimintaedellytykset unionissa, saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.
- (57) Jäsenvaltiot ovat selittävästä asiakirjoista 28 päivänä syyskuuta 2011 annetun jäsenvaltioiden ja komission yhteisen poliittisen lausuman⁽¹⁾ mukaisesti sitoutuneet perustelluissa tapauksissa liittämään ilmoituksen toimenpiteistä, jotka koskevat direktiivin saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä, yhden tai useamman asiakirjan, joista käy ilmi direktiivin osien ja kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiseen tarkoitettujen välineiden vastaavien osien suhde. Tämän direktiivin osalta lainsäätäjää pitää tällaisten asiakirjojen toimittamista perusteltuna.
- (58) Euroopan tietosuojavaltuutettua on kuultu,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I LUKU

KOHDE, SOVELTAMISALA JA MÄÄRITELMÄT

1 artikla

Kohde ja soveltamisala

1. Tässä direktiivissä vahvistetaan säännöt niiden maksujen avoimuudesta ja vertailukelpoisuudesta, joita kuluttajilta veloitetaan heidän unionissa olevista maksutileistään, säännöt maksutilien siirtämisestä jäsenvaltion alueella sekä säännöt, joilla helpotetaan rajat ylittävää maksutilin avaamista kuluttajille.
2. Tässä direktiivissä määritellään myös kehys säännöille ja edellytyksille, joiden mukaan jäsenvaltioiden on taattava kuluttajille oikeus avata perusmaksutili unionissa ja käyttää sitä.
3. Tämän direktiivin II ja III lukua sovelletaan maksupalveluntarjoajiin.
4. Tämän direktiivin IV lukua sovelletaan luottolaitoksiin.

Jäsenvaltiot voivat päättää soveltaa IV lukua muihin maksupalveluntarjoajiin kuin luottolaitoksiin.

⁽¹⁾ EUVL C 369, 17.12.2011, s. 14.

5. Jäsenvaltiot voivat päättää, että ne eivät sovelle tätä direktiiviä kokonaisuudessaan tai osaa siitä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU⁽¹⁾ 2 artiklan 5 kohdassa tarkoitettuihin yhteisöihin.

6. Tätä direktiiviä sovelletaan maksutileihin, joiden kautta kuluttajat voivat ainakin

a) tallettaa varoja maksutilille;

b) nostaa käteistä maksutililtä;

c) toteuttaa maksutapahtumia, tilisiirrot mukaan lukien, kolmansille ja vastaanottaa niitä kolmansilta.

Jäsenvaltiot voivat päättää, että ne soveltavat tätä direktiiviä kokonaisuudessaan tai osaa siitä muihin kuin ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuihin maksutileihin.

7. Tämän direktiivin nojalla tapahtuvassa perusmaksutilin avaamisessa ja käytössä on noudatettava direktiiviä 2005/60/EY.

2 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan

- 1) 'kuluttajalla' luonnollista henkilöä, joka toimii sellaisessa tarkoituksessa, joka ei kuulu hänen elinkeino- tai ammattitoimintaansa;
- 2) 'unionissa laillisesti asuvalla' luonnollista henkilöä, jolla on unionin säädösten tai kansallisen lainsäädännön nojalla oikeus asua jäsenvaltiossa, mukaan lukien kuluttajat, joilla ei ole pysyvää osoitetta, ja henkilöt, jotka hakevat turvapaikkaa pakolaisten oikeusasemasta 28 päivänä heinäkuuta 1951 tehdyn Geneven yleissopimuksen, sen 31 päivänä tammikuuta 1967 tehdyn pöytäkirjan sekä muiden asiaankuuluvien kansainvälisen sopimusten mukaisesti;
- 3) 'maksutilillä' yhden tai useamman kuluttajan nimissä olevaa tiliä, jota käytetään maksutapahtumien toteuttamiseen;
- 4) 'maksupalvelulla' direktiivin 2007/64/EY 4 artiklan 3 kohdassa määriteltyä maksupalvelua;
- 5) 'maksutapahtumalla' maksajan tai maksunsaajan käynnistämää toimenpidettä, jossa on kyse varojen asettamisesta käytettäväksi, siirtämisestä tai nostamisesta maksajan ja maksunsaajan välisistä velvoitteista riippumatta;
- 6) 'maksutiliin liittyvillä palveluilla' kaikkia maksutilin avaamiseen, käyttöön ja sulkemiseen liittyviä palveluja, mukaan lukien maksupalvelut ja direktiivin 2007/64/EY 3 artiklan g alakohdassa tarkoitettut maksutapahtumat sekä tilinylytysmahdollisuus ja tili- tai luottorajan ylitys;
- 7) 'maksupalveluntarjoajalla' direktiivin 2007/64/EY 4 artiklan 9 kohdassa määriteltyä maksupalveluntarjoajaa;

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

- 8) 'luottolaitoksella' Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013⁽¹⁾ 4 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa määriteltyä luottolaitosta;
- 9) 'maksuvälineellä' direktiivin 2007/64/EY 4 artiklan 23 kohdassa määriteltyä maksuvälinettä;
- 10) 'siirtävällä maksupalveluntarjoajalla' maksupalveluntarjoajaa, josta siirron suorittamiseksi tarvittavat tiedot siirretään;
- 11) 'vastaanottavalla maksupalveluntarjoajalla' maksupalveluntarjoajaa, johon siirron suorittamiseksi tarvittavat tiedot siirretään;
- 12) 'maksutoimeksiannolla' maksajan tai maksunsaajan maksupalveluntarjoajalleen antamaa määrystä toteuttaa maksutapahtuma;
- 13) 'maksajalla' luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka on maksutilin haltija ja antaa maksutoimeksiannon kyseiseltä maksutililtä, tai, jos maksajan maksutiliä ei ole, luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka suorittaa maksutoimeksiannon maksunsaajan maksutilille;
- 14) 'maksunsaajalla' luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, jonka on tarkoitus vastaanottaa maksutapahtuman kohteena olevat varat;
- 15) 'maksuilla' kaikkia mahdollisia maksuja ja seuraamuksia, jotka kuluttajan on maksettava maksupalveluntarjoajalle tai luottolaitokselle maksutiliin liittyvistä palveluista tai niiden yhteydessä;
- 16) 'talletuskorolla' korkoa, jota kuluttajalle maksetaan maksutilillä olevista varoista;
- 17) 'pysyvällä välineellä' välinettä, jonka avulla kuluttaja voi tallentaa kyseiselle kuluttajalle henkilökohtaisesti osoitettuja tietoja siten, että tiedot ovat saatavissa myöhempää käyttöä varten tietojen käyttötarkoituksen kannalta asianmukaisen ajan, ja joka mahdollistaa tallennettujen tietojen toisinnan muuttumattomina;
- 18) 'siirtämisellä' tai 'siirtopalvelulla' kuluttajan pyynnöstä tapahtuvaa tietojen siirtämistä maksupalveluntarjoajalta toiselle kaikista tai joistakin tilisiirtoja koskevistä pysyväistoimeksiannoista, toistuvista suoraveloituksista ja toistuvista saapuvista tilisiirroista maksutililtä tai -tilille tai maksutilin mahdollisen positiivisen saldon siirtämistä maksutililtä toiselle, tai molempia, siten, että aiempi maksutili joko suljetaan tai sitä ei suljeta;
- 19) 'suoraveloituksella' kansallista tai rajat ylittävää maksupalvelua, jolla maksajan maksutiliä veloitetaan, kun maksunsaaja on käynnistänyt maksutapahtuman maksajan suostumuksella;
- 20) 'tilisiirrolla' kansallista tai rajat ylittävää maksupalvelua, jolla maksajan maksutiliä ylläpitävä maksupalveluntarjoaja hyvittää maksunsaajan maksutiliä yhdellä tai useammalla maksajan maksutililtä toteutettavalla maksutapahtumalla maksajan antaman määräyksen perusteella;

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1).

- 21) 'pysyväistoimeksiannolla' maksajan antamaa määräystä maksajan maksutiliä ylläpitävälle maksupalveluntarjoajalle toteuttaa tilisiirtoja säännöllisesti tai ennalta määrättyinä päivinä;
- 22) 'varoilla' seteleitä ja metallirahaa, tilirahaa sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/110/EY⁽¹⁾ 2 artiklan 2 kohdassa määriteltyä sähköistä rahaa;
- 23) 'puitesopimuksella' maksupalvelusopimusta, jota sovelletaan tulevien erillisten ja peräkkäisten maksutapahtumien toteuttamiseen ja joka voi sisältää maksutilin perustamista koskevat velvollisuudet ja ehdot;
- 24) 'pankkipäivällä' päivää, jona asianomainen maksupalveluntarjoaja on avoinna, jotta maksutapahtuma voidaan toteuttaa;
- 25) 'tilinylitysmahdollisuudella' nimenomaista luottosopimusta, jossa maksupalveluntarjoaja antaa kuluttajan saataville varoja, jotka ylittävät kuluttajan maksutilin saldon;
- 26) 'tili- tai luottorajan ylityksellä' hiljaisesti hyväksyttyä tilinylitystä, jossa maksupalveluntarjoaja antaa kuluttajan saataville varoja, jotka ylittävät kuluttajan maksutilin saldon tai sovitun tilinylitysmahdollisuuden;
- 27) 'toimivaltaisella viranomaisella' jäsenvaltion 21 artiklan mukaisesti toimivaltaiseksi nimeämää viranomaista.

II LUKU

MAKSUTILEIHIN LIITTYVIEN MAKSUJEN VERTAILUKELPOISUUS

3 artikla

Luettelo edustavimmista maksutiliin liittyvistä palveluista, joista veloitetaan maksu kansallisella tasolla, ja standardoidusta terminologiasta

1. Jäsenvaltioiden on laadittava alustava luettelo vähintään 10:stä ja enintään 20 edustavimmasta maksutiliin liittyvästä maksullisesta palvelusta, joita vähintään yksi maksupalveluntarjoaja tarjoaa kansallisella tasolla. Luettelossa on oltava kuhunkin palveluun liittyvät termit ja määritelmät. Kustakin palvelusta on käytettävä vain yhtä termiä kussakin jäsenvaltion virallisessa kielessä.
2. Sovelletaessa 1 kohtaa jäsenvaltioiden on otettava huomioon palvelut,
 - a) joita kuluttajat käyttävät yleisimmin maksutilinsä yhteydessä;
 - b) jotka aiheuttavat kuluttajille korkeimmat kokonais- ja yksikkökustannukset.

Jotta varmistettaisiin tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyjen kriteerien asianmukainen soveltaminen, EPV antaa asetuksen (EU) N:o 1093/2010 16 artiklan nojalla ohjeet viimeistään 18 päivänä maaliskuuta 2015.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/110/EY, annettu 16 päivänä syyskuuta 2009, sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten liiketoiminnan aloittamisesta, harjoittamisesta ja toiminnan vakauden valvonnasta, direktiivien 2005/60/EY ja 2006/48/EY muuttamisesta sekä direktiivin 2000/46/EY kumoamisesta (EUVL L 267, 10.10.2009, s. 7).

3. Jäsenvaltioiden on annettava 1 kohdassa tarkoitetut alustavat luettelot tiedoksi komissiolle ja EPV:lle viimeistään 18 päivänä syyskuuta 2015. Jäsenvaltioiden on pyynnöstä annettava komissiolle lisätietoja luetteloiden perustana olevista tiedoista, jotka koskevat 2 kohdassa säädettyjä kriteereitä.

4. EPV laatii 3 kohdan nojalla tiedoksi annettujen alustavien luetteloiden perusteella teknisten sääntelystandardien luonnokset, joissa vahvistetaan unionin standardoitu terminologia palveluille, jotka ovat yhteisiä ainakin useimmille jäsenvaltioille. Unionin standardoitu terminologia sisältää yhteisiin palveluihin liittyvät yhteiset termit ja määritelmät, ja se asetetaan saataville unionin toimielinten virallisilla kielillä. Kustakin palvelusta on käytettävä vain yhtä termiä kussakin jäsenvaltion virallisessa kielessä.

EPV toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 18 päivänä syyskuuta 2016.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

5. Jäsenvaltioiden on sisällytettävä 4 kohdan mukaisesti vahvistettu unionin standardoitu terminologia 1 kohdassa tarkoitettuun alustavaan luetteloon ja julkaistava näin syntyvä lopullinen luettelo edustavimmista maksutiliin liittyvistä palveluista viipymättä ja viimeistään kolmen kuukauden kuluessa 4 kohdassa tarkoitetun delegoidun säädöksen voimaantulosta.

6. Jäsenvaltioiden on arvioitava ja tarvittaessa päivitettävä 1 ja 2 kohdan nojalla laadittua edustavimpien palvelujen luetteloa joka neljäs vuosi 5 kohdassa tarkoitetun lopullisen luettelon julkaisemisen jälkeen. Niiden on ilmoitettava komissiolle ja EPV:lle arviointinsa tulokset ja annettava näille tapauksen mukaan tiedoksi edustavimpien palvelujen päivitetty luettelo. EPV tarkastelee ja tarvittaessa päivittää unionin standardoitua terminologiaa 4 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti. Kun unionin standardoitua terminologiaa päivitetään, jäsenvaltioiden on päivitettävä ja julkaistava 5 kohdassa tarkoitettu lopullinen luettelonsa ja varmistettava, että maksupalveluntarjoajat käyttävät päivitettyjä termejä ja määritelmiä.

4 artikla

Maksuja koskeva tietoasiakirja ja sanasto

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että hyvissä ajoin ennen kuin maksupalveluntarjoajat tekevät kuluttajan kanssa maksutiliä koskevan sopimuksen, ne antavat kuluttajalle paperilla tai muulla pysyvällä välineellä maksuja koskevan tietoasiakirjan, joka sisältää tämän direktiivin 3 artiklan 5 kohdassa tarkoitetussa maksutiliin liittyvien edustavimpien palvelujen lopullisessa luettelossa olevat standardoidut termit ja, jos tällaiset palvelut ovat maksupalveluntarjoajan tarjoamia, kutakin palvelua vastaavat maksut, sanotun kuitenkin rajoittamatta direktiivin 2007/64/EY 42 artiklan 3 kohdan ja direktiivin 2008/48/EY II luvun soveltamista.

2. Maksuja koskevan tietoasiakirjan on

a) oltava lyhyt ja erillinen asiakirja;

b) oltava esitystapansa, asettelunsa ja kirjasinkokonsa puolesta selkeä ja helppolukuinen;

c) oltava yhtä helppotajuinen mustavalkoisena tulostettuna tai valokopioituna asiakirjana kuin alkuperäinen asiakirja, jos se on värillinen;

d) oltava kirjoitettu sen jäsenvaltion virallisella kielellä, jossa maksutiliä tarjotaan, tai, jos kuluttaja ja maksupalveluntarjoaja ovat niin sopineet, jollakin muulla kielellä;

- e) oltava täsmällinen, harhaanjohtamaton ja maksutilin valuutassa tai, jos kuluttaja ja maksupalveluntarjoaja ovat niin sopineet, jossakin muussa unionin valuutassa esitetty;
- f) sisällettävä otsikko ”maksuja koskeva tietoasiakirja” ensimmäisen sivun yläreunassa sen yhteisen tunnuksen vieressä, jolla tämä asiakirja erotetaan muusta asiakirja-aineistosta; ja
- g) sisällettävä maininta siitä, että siinä esitetään edustavimmista maksutiliin liittyvistä palveluista veloittavat maksut ja että ennen sopimuksen tekemistä annettavat tiedot ja sopimustiedot esitetään kaikkien palvelujen osalta muissa asiakirjoissa.

Jäsenvaltiot voivat säätää 1 kohdan soveltamiseksi, että maksuja koskeva tietoasiakirja on annettava yhdessä niiden tietojen kanssa, joita vaaditaan maksutileistä ja niihin liittyvistä palveluista annettujen muiden unionin tai kansallisten säädösten nojalla, edellyttäen että kaikki tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät.

3. Jos yksi tai useampi palvelu tarjotaan osana maksutiliin liittyvää palvelupakettia, maksuja koskevassa tietoasiakirjassa on ilmoitettava koko paketista veloittava maksu, pakettiin sisältyvät palvelut ja niiden määrä sekä kaikista pakettimaksun kattaman määrän ylittävistä palveluista veloittava lisämaksu.

4. Jäsenvaltioiden on velvoitettava maksupalveluntarjoajat asettamaan kuluttajien saataville sanasto ainakin 3 artiklan 5 kohdassa tarkoitetussa lopullisessa luettelossa olevista standardoiduista termeistä ja niihin liittyvistä määritelmistä.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetussa sanastossa sekä mahdollisissa muissa määritelmässä käytetään selkeää ja yksiselitteistä yleiskieltä, johon ei sisälly väärinymmärryksen vaaraa.

5. Maksupalveluntarjoajien on huolehdittava siitä, että maksuja koskeva tietoasiakirja ja sanasto ovat aina kuluttajien saatavilla. Ne on asetettava myös muiden kuin asiakkaiden helposti saataville, mahdollisuuksien mukaan sähköisessä muodossa maksupalveluntarjoajien verkkosivustoille ja maksupalveluntarjoajien tiloihin, joihin kuluttajilla on pääsy. Ne on kuluttajan pyynnöstä annettava maksutta myös paperilla tai muulla pysyvällä välineellä.

6. EPV laatii kansallisia viranomaisia kuultuaan ja kuluttajatutkimuksia tehtyään luonnoksia teknisiksi täytäntöönpanostandardeiksi, jotka koskevat maksuja koskevan tietoasiakirjan ja sen yhteisen tunnuksen standardoitua esitystapaa.

EPV toimittaa teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset komissiolle viimeistään 18 päivänä syyskuuta 2016.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset täytäntöönpanostandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 15 artiklan mukaisesti.

7. Kun unionin standardoitua terminologiaa on päivitetty 3 artiklan 6 kohdan nojalla, EPV tarvittaessa tarkastelee ja päivittää maksuja koskevan tietoasiakirjan ja sen yhteisen tunnuksen standardoitua esitystapaa tämän artiklan 6 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen.

5 artikla

Maksuerittely

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksupalveluntarjoajat antavat kuluttajille vähintään kerran vuodessa ja maksutta erittelyn kaikista maksutiliin liittyvistä palveluista veloitetuista maksuista sekä tarvittaessa tiedot tämän artiklan 2 kohdan c ja d alakohdassa tarkoitetuista koroista, sanotun kuitenkaan rajoittamatta direktiivin 2007/64/EY 47 ja 48 artiklan sekä direktiivin 2008/48/EY 12 artiklan soveltamista. Maksupalveluntarjoajien on tarvittaessa käytettävä tämän direktiivin 3 artiklan 5 kohdassa tarkoitetussa lopullisessa luettelossa vahvistettuja standardoituja termejä.

Maksuerittelyn toimittamiseen käytettävästä tiedotuskanavasta sovitaan kuluttajan kanssa. Maksuerittely on ainakin kuluttajan pyynnöstä annettava paperilla.

2. Maksuerittelyssä on annettava ainakin seuraavat tiedot:

- a) kustakin palvelusta veloitettu yksikkömaksu ja palvelun käyttökertojen lukumäärä tarkastelujakson aikana ja, jos palvelut on yhdistetty paketiksi, koko paketista veloitettu maksu, pakettimaksun veloituskertojen lukumäärä tarkastelujakson aikana ja kaikista pakettimaksun kattaman määrän ylittävistä palveluista veloitettava lisämaksu;
- b) kustakin palvelusta, kustakin palvelupaketista ja pakettimaksun kattaman määrän ylittävistä palveluista tarkastelujakson aikana veloitettujen maksujen kokonaismäärä;
- c) tapauksen mukaan maksutiliin sovelletut tilinylityskorot ja tilinylityksestä veloitettujen korkomaksujen kokonaismäärä tarkastelujakson aikana;
- d) tapauksen mukaan maksutiliin sovelletut talletuskorot ja kertyneen koron kokonaismäärä tarkastelujakson aikana;
- e) kaikista palveluista tarkastelujakson aikana veloitettujen maksujen kokonaismäärä.

3. Maksuerittelyn on oltava

- a) esitystapansa, asetelunsa ja kirjasinkokonsa puolesta selkeä ja helppolukuinen;
- b) täsmällinen, harhaanjohtamaton ja maksutilin valuutassa tai, jos kuluttaja ja maksupalveluntarjoaja ovat niin sopineet, jossakin muussa unionin valuutassa esitetty;
- c) otsikoitu 'maksuerittelyksi' ensimmäisen sivun yläreunassa sen yhteisen tunnuksen vieressä, jolla tämä asiakirja erotetaan muusta asiakirja-aineistosta; ja
- d) kirjoitettu sen jäsenvaltion virallisella kielellä, jossa maksutiliä tarjotaan, tai, jos kuluttaja ja maksupalveluntarjoaja ovat niin sopineet, jollakin muulla kielellä.

Jäsenvaltiot voivat säätää, että maksuerittely on annettava yhdessä niiden tietojen kanssa, joita vaaditaan maksutileistä ja niihin liittyvistä palveluista annettujen muiden unionin tai kansallisten säädösten nojalla, kunhan kaikki ensimmäisessä alakohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät.

4. EPV laatii kansallisia viranomaisia kuultuaan ja kuluttajatutkimuksia tehtyään teknisiä täytäntöönpanostandardeja, jotka koskevat maksuerittelyn ja sen yhteisen tunnuksen standardoituja esitysmuotoa.

EPV toimittaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset komissiolle viimeistään 18 päivänä syyskuuta 2016.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset täytäntöönpanostandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 15 artiklan mukaisesti.

5. Kun unionin standardoitu terminologiaa on päivitetty 3 artiklan 6 kohdan nojalla, EPV tarvittaessa tarkastelee ja päivittää maksuerittelyn ja sen yhteisen tunnuksen standardoitu esitystapaa tämän artiklan 4 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen.

6 artikla

Kuluttajille tiedottaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksupalveluntarjoajat käyttävät kuluttajille annettavissa sopimustiedoissaan, kaupallisissa tiedoissaan ja markkinointitiedoissaan tarvittaessa standardoituja termejä, jotka on vahvistettu 3 artiklan 5 kohdassa tarkoitetussa lopullisessa luettelossa. Maksupalveluntarjoajat voivat käyttää maksuja koskevassa tietoasiakirjassa ja maksuerittelyssä markkinointinimiä, edellyttäen että näitä markkinointinimiä käytetään 3 artiklan 5 kohdassa tarkoitetussa lopullisessa luettelossa vahvistettujen standardoitujen termien ohella toissijaisina nimityksinä kyseisille palveluille.

2. Maksupalveluntarjoajat voivat käyttää markkinointinimiä viitattaessa palveluihinsa kuluttajille annettavissa sopimustiedoissaan, kaupallisissa tiedoissaan ja markkinointitiedoissaan, edellyttäen että ne tarvittaessa yksilöivät selkeästi 3 artiklan 5 kohdassa tarkoitetussa lopullisessa luettelossa olevat vastaavat standardoidut termit.

7 artikla

Vertailusivustot

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kuluttajilla on kansallisella tasolla maksuton pääsy vähintään yhdelle verkkosivustolle, jolla vertaillaan maksupalveluntarjoajien veloittamia maksuja ainakin niistä palveluista, jotka sisältyvät 3 artiklan 5 kohdassa tarkoitettuun lopulliseen luetteloon.

Vertailusivustojen ylläpitäjänä voi olla joko yksityinen toimija tai viranomainen.

2. Jäsenvaltiot voivat vaatia, että 1 kohdassa tarkoitetut vertailusivustot sisältävät muita vertailutietoja maksupalveluntarjoajan tarjoaman palvelun tasosta.

3. Edellä olevan 1 kohdan mukaisesti perustettujen vertailusivustojen on

a) oltava toiminnallisesti riippumattomia, mikä varmistetaan antamalla maksupalveluntarjoajille tasapuolinen asema hakutuloksia käytettäessä;

b) ilmoitettava selkeästi sivustojen omistajat;

c) asetettava selkeät ja puolueettomat vertailuperusteet;

d) käytettävä selkeää ja yksiselitteistä kieltä sekä tarvittaessa 3 artiklan 5 kohdassa tarkoitetussa lopullisessa luettelossa vahvistettuja standardoituja termejä;

e) annettava täsmällisiä ja ajantasaisia tietoja sekä ilmoitettava viimeinen päivitysajankohta;

f) sisällettävä monia erilaisia maksutilitarjouksia, jotka kattavat merkittävän osan alan markkinoista, ja mikäli esitetyt tiedot eivät anna täyttä käsitystä markkinoista, siitä on ilmoitettava selkeästi ennen tulosten esittämistä; ja

g) tarjottava tehokas menettely, jolla voidaan ilmoittaa julkaistuja maksuja koskevista vääristä tiedoista.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että verkossa asetetaan saataville tietoja tämän artiklan mukaisten verkkosivustojen saatavuudesta.

*8 artikla***Toisen tuotteen tai palvelun kanssa paketoituid maksutilit**

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun maksutiliä tarjotaan osana pakettia yhdessä sellaisen toisen tuotteen tai palvelun kanssa, joka ei liity maksutiliin, maksupalveluntarjoaja informoi kuluttajaa siitä, onko maksutili mahdollista ostaa erikseen, ja jos on, antaa kuluttajalle erikseen tietoa kuhunkin kyseisessä paketissa tarjottuun ja erikseen ostettavissa olevaan toiseen tuotteeseen ja palveluun liittyvistä maksuista.

III LUKU

SIIRTÄMINEN*9 artikla***Siirtopalvelun tarjoaminen**

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luottolaitokset tarjoavat 10 artiklassa kuvailtua siirtopalvelua samassa valuutassa olevien maksutilien välillä jokaiselle kuluttajalle, joka avaa asianomaisen jäsenvaltion alueelle sijoittautuneen maksupalveluntarjoajan ylläpitämän maksutilin tai jolla on tällainen tili.

*10 artikla***Siirtopalvelu**

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vastaanottava maksupalveluntarjoaja käynnistää siirtopalvelun kuluttajan pyynnöstä. Siirtopalvelussa on noudatettava ainakin 2–6 kohtaa.

Jäsenvaltiot voivat ottaa käyttöön tai pitää voimassa toimenpiteitä, jotka ovat vaihtoehtoisia 2–6 kohdassa tarkoitetuille toimenpiteille, edellyttäen että

- a) tämä on selvästi kuluttajan etujen mukaista;
- b) kuluttajalle ei aiheudu lisärasitteita; ja
- c) siirto saatetaan päätökseen enintään kokonaismääräajassa, joka on sama kuin 2–6 kohdassa tarkoitettu kokonaismääräaika.

2. Vastaanottavan maksupalveluntarjoajan on suoritettava siirtopalvelu saatuaan kuluttajalta siihen luvan. Jos tilinhaltijoita on kaksi tai useampia, lupa on saatava kultakin heistä.

Lupa on laadittava sen jäsenvaltion virallisella kielellä, jossa siirtopalvelu käynnistetään, tai millä tahansa muulla osapuolten sopimalla kielellä.

Luvan on mahdollistettava se, että kuluttaja antaa siirtävälle maksupalveluntarjoajalle erikseen suostumuksen kunkin 3 kohdassa tarkoitetun tehtävän suorittamiseen ja vastaanottavalle maksupalveluntarjoajalle erikseen suostumuksen kunkin 5 kohdassa tarkoitetun tehtävän suorittamiseen.

Luvan on mahdollistettava se, että kuluttaja yksilöi siirrettävät saapuvat tilisiirrot, tilisiirtoja koskevat pysyväistoimeksiannot ja suoraveloitusvaluuttukset. Luvan on myös mahdollistettava se, että kuluttaja ilmoittaa päivän, josta tilisiirtoja koskevat pysyväistoimeksiannot ja suoraveloitusvaluuttukset on alettava suorittaa vastaanottavan maksupalveluntarjoajan avaamalta tai ylläpitäältä maksutililtä. Kyseisen päivän on oltava vähintään kuusi pankkipäivää siitä päivästä, jona vastaanottava maksupalveluntarjoaja saa siirtävältä maksupalveluntarjoajalta 4 kohdan mukaisesti siirretyt asiakirjat. Jäsenvaltiot voivat edellyttää, että kuluttaja antaa luvan kirjallisena ja että kuluttajalle annetaan jäljennös luvasta.

3. Kahden pankkipäivän kuluessa 2 kohdassa tarkoitetun luvan vastaanottamisesta vastaanottavan maksupalveluntarjoajan on pyydettävä, että siirtävä maksupalveluntarjoaja suorittaa seuraavat tehtävät, jos niitä edellytetään kuluttajan antamassa luvassa:

- a) toimittaa vastaanottavalle maksupalveluntarjoajalle ja, jos kuluttaja sitä erikseen pyytää, kuluttajalle luettelon voimassa olevia tilisiirtoja koskevista pysyväistoimeksiannoista, jotka koskevat tilisiirtoja, ja saatavilla olevat tiedot niistä suoraveloitustuksista, joita siirto koskee;
- b) toimittaa saatavilla olevat tiedot vastaanottavalle maksupalveluntarjoajalle ja, jos kuluttaja pyytää niitä erikseen, kuluttajalle kuluttajan tilille saapuneista toistuvista tilisiirroista ja saajan kuluttajan maksutililtä tekemistä suoraveloituksista 13 edeltävän kuukauden ajalta;
- c) jos siirtävä maksupalveluntarjoaja ei tarjoa automatisoitua järjestelmää, jolla saapuvat tilisiirrot ja suoraveloitukset ohjataan vastaanottavan maksupalveluntarjoajan ylläpitämälle kuluttajan maksutilille, lopettaa suoraveloitusten ja saapuvien tilisiirtojen hyväksymisen luvassa ilmoitetusta päivästä alkaen;
- d) peruuttaa pysyväistoimeksiannot luvassa ilmoitetusta päivästä alkaen;
- e) siirtää jäljellä olevan positiivisen saldon vastaanottavan maksupalveluntarjoajan avaamalle tai ylläpitämälle maksutilille kuluttajan ilmoittamana päivänä; ja
- f) sulkee siirtävän maksupalveluntarjoajan ylläpitämän maksutilin kuluttajan ilmoittamana päivänä.

4. Siirtävän maksupalveluntarjoajan on saatuaan vastaanottavalta maksupalveluntarjoajalta pyynnön suoritettava seuraavat tehtävät, jos niitä edellytetään kuluttajan antamassa luvassa:

- a) lähetettävä vastaanottavalle maksupalveluntarjoajalle 3 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetut tiedot viiden pankkipäivän kuluessa;
- b) lopetettava maksutilille saapuvien tilisiirtojen ja maksutililtä tehtyjen suoraveloitusten hyväksyminen luvassa ilmoitetusta päivästä alkaen, ellei siirtävä maksupalveluntarjoaja tarjoa automatisoitua järjestelmää, jolla saapuvat tilisiirrot ja suoraveloitukset ohjataan vastaanottavan maksupalveluntarjoajan ylläpitämälle tai avaamalle kuluttajan maksutilille. Jäsenvaltiot voivat edellyttää, että siirtävä maksupalveluntarjoaja ilmoittaa maksajalle tai maksunsaajalle syyn maksutapahtuman hyväksymättä jättämiselle;
- c) peruutettava pysyväistoimeksiannot luvassa ilmoitetusta päivästä alkaen;
- d) siirrettävä maksutilin mahdollinen jäljellä oleva positiivinen saldo vastaanottavan maksupalveluntarjoajan avaamalle tai ylläpitämälle maksutilille luvassa ilmoitettuna päivänä;
- e) suljettava maksutili luvassa ilmoitettuna päivänä, ellei kuluttajalla ole maksamattomia sitoumuksia tällä maksutilillä ja edellyttäen, että tämän kohdan a, b ja d alakohdassa luetellut toimet on saatettu päätökseen, sanotun kuitenkaan rajoittamatta direktiivin 2007/64/EY 45 artiklan 1 ja 6 kohdan soveltamista. Maksupalveluntarjoajan on välittömästi ilmoitettava kuluttajalle, jos maksamattomat sitoumukset estävät kuluttajan maksutilin sulkemisen.

5. Viiden pankkipäivän kuluessa pyydettyjen tietojen vastaanottamisesta 3 kohdassa tarkoitettua siirtävältä maksupalveluntarjoajalta vastaanottavan maksupalveluntarjoajan on suoritettava seuraavat tehtävät luvassa edellytettävässä muodossa ja siltä osin kuin se on mahdollista siirtävän maksupalveluntarjoajan tai kuluttajan antamien tietojen perusteella:

- a) järjestettävä kuluttajan pyytämät tilisiirtoja koskevat pysyväistoimeksiannot ja niiden toteuttaminen luvassa ilmoitetusta päivästä alkaen;
- b) tehtävä mahdollisesti tarvittavat valmistelut suoraveloitusten hyväksymiseksi ja hyväksyttävä ne luvassa ilmoitetusta päivästä alkaen;
- c) tiedotettava soveltuvin osin kuluttajille heidän oikeuksistaan asetuksen (EU) N:o 260/2012 5 artiklan 3 kohdan d alakohdan nojalla;
- d) annettava luvassa ilmoitetuille maksajille, jotka tekevät toistuvia saapuvia tilisiirtoja kuluttajan maksutilille, yksityiskohtaiset tiedot vastaanottavan maksupalveluntarjoajan ylläpitämästä kuluttajan maksutilistä ja toimitettava maksajille jäljennös kuluttajan antamasta luvasta. Jos vastaanottavalla maksupalveluntarjoajalla ei ole kaikkia tietoja, jotka sen on ilmoitettava maksajille, sen on pyydettävä kuluttajaa tai siirtävää maksupalveluntarjoajaa toimittamaan puuttuvat tiedot;
- e) annettava luvassa ilmoitetuille maksunsaajille, jotka käyttävät suoraveloitusta periäkseen varoja kuluttajan maksutililtä, yksityiskohtaiset tiedot vastaanottavan maksupalveluntarjoajan ylläpitämästä kuluttajan maksutilistä, ilmoitettava niille päivä, josta alkaen suoraveloitus tullaan tekemään maksutililtä, ja toimitettava niille jäljennös kuluttajan antamasta luvasta. Jos vastaanottavalla maksupalveluntarjoajalla ei ole kaikkia tietoja, jotka sen on ilmoitettava maksunsaajille, sen on pyydettävä kuluttajaa tai siirtävää maksupalveluntarjoajaa toimittamaan puuttuvat tiedot.

Jos kuluttaja päättää toimittaa tämän kohdan ensimmäisen alakohdan d ja e alakohdassa tarkoitettut tiedot maksajille tai maksunsaajille mieluummin itse kuin antaa 2 kohdan mukaisesti sitä koskevan luvan vastaanottavalle maksupalveluntarjoajalle, tämän on toimitettava tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua määräajassa kuluttajalle vakio-muotoiset kirjeet, joissa ilmoitetaan yksityiskohtaiset tiedot maksutilistä ja luvassa yksilöity alkamispäivä.

6. Sen estämättä, mitä direktiivin 2007/64/EY 55 artiklan 2 kohdassa säädetään, siirtävä maksupalveluntarjoaja ei saa estää maksuvälineiden käyttöä ennen kuluttajan antamassa luvassa vahvistettua päivää, jotta maksupalvelujen tarjoaminen kuluttajalle ei keskeytyisi siirtopalvelun tarjoamisen aikana.

11 artikla

Kuluttajien rajat ylittävän tilin avaamisen helpottaminen

1. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että jos kuluttaja ilmoittaa maksupalveluntarjoajalleen haluavansa avata toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneen maksupalveluntarjoajan ylläpitämän maksutilin, maksupalveluntarjoajan, jonka ylläpitämä tili kuluttajalla on, on tällaisen pyynnön saadessaan annettava kuluttajalle apua seuraavasti:

- a) annettava kuluttajalle veloituksetta luettelo kaikista voimassa olevista pysyväistoimeksiannoista, jotka koskevat tilisiirtoja ja velallisen tekemiä suoraveloitusvaluuttuuksia, jos sellaisia on käytettävissä, ja saatavilla olevat tiedot toistuvista kuluttajan maksutilille saapuvista tilisiirroista ja saajan kuluttajan maksutililtä tekemistä suoraveloituksista edeltävän 13 kuukauden ajalta. Tämä luettelo ei aseta uudelle maksupalveluntarjoajalle velvollisuutta ryhtyä kehittämään palveluja, joita se ei tarjoa;

- b) siirrettävä kuluttajan maksutilillä jäljellä oleva positiivinen saldo vastaanottavan uuden maksupalveluntarjoajan avaimelle tai ylläpitämälle kuluttajan maksutilille edellyttäen, että pyyntö sisältää kaikki tiedot, joiden perusteella uusi maksupalveluntarjoaja ja kuluttajan maksutili on mahdollista yksilöidä;
- c) suljettava kuluttajan maksutili.

2. Maksupalveluntarjoajan, jonka ylläpitämä maksutili kuluttajalla on, on saatettava tämän artiklan 1 kohdan a, b ja c alakohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden päätökseen kuluttajan ilmoittamana päivänä, joka on vähintään kuusi pankkipäivää siitä päivästä, jona kyseinen maksupalveluntarjoaja sai kuluttajan pyynnön, elleivät osapuolet toisin ole sopineet, sanotun kuitenkaan rajoittamatta direktiivin 2007/64/EY 45 artiklan 1 ja 6 kohdan soveltamista ja ellei kuluttajalla ole maksamattomia sitoumuksia tällä maksutilillä. Maksupalveluntarjoajan on välittömästi ilmoitettava kuluttajalle, jos maksamattomat sitoumukset estävät maksutilin sulkemisen.

12 artikla

Siirtopalveluun liittyvät maksut

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kuluttajilla on mahdollisuus saada maksutta henkilökohtaiset tietonsa joko siirtävän tai vastaanottavan maksupalveluntarjoajan pitämistä voimassa olevista pysyväistoimeksiantoista ja suoraveloituksista.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että siirtävä maksupalveluntarjoaja toimittaa vastaanottavan maksupalveluntarjoajan 10 artiklan 4 kohdan a alakohdan nojalla pyytämät tiedot veloittamatta siitä maksua kuluttajalta tai vastaanottavalta maksupalveluntarjoajalta.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksut, joita siirtävä maksupalveluntarjoaja mahdollisesti veloittaa kuluttajalta pitämänsä maksutilin irtisanomisesta, määritetään direktiivin 2007/64/EY 45 artiklan 2, 4 ja 6 kohdan mukaisesti.
4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että muut kuin tämän artiklan 1, 2 ja 3 kohdassa tarkoitettujen maksujen, joita siirtävä tai vastaanottava maksupalveluntarjoaja mahdollisesti veloittaa kuluttajalta 10 artiklan nojalla tarjotuista palveluista, ovat kohtuullisia ja vastaavat kyseisen maksupalveluntarjoajan todellisia kustannuksia.

13 artikla

Kuluttajien taloudelliset tappiot

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että siirtoprosessiin osallistuva maksupalveluntarjoaja korvaa viivytystä maksut, korot ja muut taloudelliset tappiot, jotka koituvat kuluttajille suoraan siitä, että kyseinen maksupalveluntarjoaja laiminlyö 10 artiklan mukaiset velvoitteensa.
2. Edellä 1 kohdassa säädettyä vastuuta ei sovelleta tapauksissa, joissa maksupalveluntarjoaja voi vedota sellaisiin epätavallisiin ja ennalta arvaamattomiin seikkoihin, joihin se ei voi vaikuttaa ja joiden seurauksia se ei kaikkea huolellisuutta noudattamalla olisi voinut välttää, tai jos maksupalveluntarjoajaa sitovat muut unionin tai kansallisiin säädöksiin perustuvat oikeudelliset velvoitteet.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 ja 2 kohdan mukainen vastuu vahvistetaan kansallisella tasolla sovellettavien oikeudellisten vaatimusten mukaisesti.

14 artikla

Siirtopalvelua koskevat tiedot

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksupalveluntarjoajat asettavat kuluttajien saataville seuraavat siirtopalvelua koskevat tiedot:

- a) edellä 10 artiklassa luetellut siirtävän ja vastaanottavan maksupalveluntarjoajan tehtävät siirtoprosessin kussakin vaiheessa;
- b) siirtoprosessin eri vaiheiden toteutusaikataulu;
- c) siirtoprosessista mahdollisesti veloittavat maksut;
- d) kuluttajalta mahdollisesti pyydettävät tiedot; ja
- e) jäljempänä 24 artiklassa tarkoitetut vaihtoehtoiset riitojenratkaisumenettelyt.

Jäsenvaltiot voivat edellyttää, että maksupalveluntarjoajat asettavat saataville myös muita tietoja, kuten tarvittaessa tiedot, joista ilmenee, mihin unionissa olevaan talletusten vakuusjärjestelmään maksupalveluntarjoaja kuuluu.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetut tiedot on annettava saataville maksutta paperilla tai muulla pysyvällä välineellä kaikissa maksupalveluntarjoajan tiloissa, joihin kuluttajilla on pääsy, niiden on oltava jatkuvasti saatavilla sähköisessä muodossa maksupalveluntarjoajan verkkosivustolla ja ne on annettava pyynnöstä kuluttajalle.

IV LUKU

MAHDOLLISUUS KÄYTTÄÄ MAKSUTILEJÄ

15 artikla

Syrjimättömyys

Jäsenvaltioiden on varmistettava, etteivät luottolaitokset syrji unionissa laillisesti asuvia kuluttajia heidän kansalaisuutensa tai asuinpaikkansa tai minkään muun perusoikeuskirjan 21 artiklassa tarkoitetun syyn vuoksi, kun nämä kuluttajat hakevat tai käyttävät maksutiliä unionissa. Perusmaksutilin haltijana olemiseen sovellettavat ehdot eivät myöskään saa olla millään tavoin syrjiviä.

16 artikla

Mahdollisuus käyttää perusmaksutiliä

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kaikki luottolaitokset tarjoavat tai riittävän moni luottolaitos tarjoaa kuluttajille perusmaksutiliä, jotta kaikille kuluttajille niiden alueella taataan mahdollisuus käyttää sellaista ja jotta estetään kilpailun vääristyminen. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että perusmaksutilejä eivät tarjoa vain sellaiset luottolaitokset, jotka tarjoavat maksutilejä ainoastaan verkkopalveluina.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että unionissa laillisesti asuvilla kuluttajilla, myös kuluttajilla, joilla ei ole pysyvää osoitetta, turvapaikanhakijoilla sekä kuluttajilla, joille ei ole myönnetty oleskelulupaa mutta joiden poistaminen maasta on oikeudellisten tai tosiasiallisten syiden vuoksi mahdotonta, on oikeus avata jäsenvaltion alueella sijaitsevan luottolaitoksen ylläpitämä perusmaksutili ja oikeus käyttää tällaista tiliä. Tätä oikeutta on sovellettava kuluttajan asuinpaikasta riippumatta.

Jäsenvaltiot voivat perussopimuksissa taattuina perusvapauksia täysimääräisesti kunnioittaen edellyttää, että kuluttajat, jotka haluavat avata perusmaksutilin jäsenvaltion alueella, osoittavat, että siihen on aidot perusteet.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kyseisen oikeuden käyttöä ei tehdä kuluttajien kannalta liian vaikeaksi tai rasittavaksi.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että perusmaksutiliä tarjoavat luottolaitokset avaavat perusmaksutilin tai hylkäävät kuluttajan perusmaksutilihakemuksen ilman tarpeetonta viivytystä ja viimeistään kymmenen pankkipäivän kuluttua täydellisen hakemuksen vastaanottamisesta.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luottolaitokset hylkäävät perusmaksutilihakemuksen, jos tällaisen tilin avaaminen merkitsisi direktiivissä 2005/60/EY säädettyjen rahanpesun ja terrorismin rahoittamisen estämistä koskevien säännösten rikkomista.

5. Jäsenvaltiot voivat sallia, että perusmaksutiliä tarjoavat luottolaitokset hylkäävät tällaisen tilihakemuksen, jos kuluttajalla on jo jäsenvaltion alueella sijaitsevassa luottolaitoksessa maksutili, jonka kautta hän voi käyttää 17 artiklan 1 kohdassa lueteltuja palveluja, paitsi jos kuluttaja ilmoittaa saaneensa ilmoituksen maksutilin sulkemisesta.

Tällaisissa tapauksissa luottolaitos voi ennen perusmaksutilin avaamista tarkastaa, onko kuluttajalla jo samassa jäsenvaltiossa sijaitsevassa luottolaitoksessa maksutili, jonka kautta hän voi käyttää 17 artiklan 1 kohdassa lueteltuja palveluja. Luottolaitokset voivat luottaa tätä varten kunnian ja omantunnon kautta annettuun vakuutukseen, jonka kuluttaja on allekirjoittanut.

6. Jäsenvaltiot voivat määrittellä rajoitetussa määrin muitakin erityistapauksia, joissa luottolaitosten voidaan edellyttää hylkäävän tai ne voivat päättää hylätä perusmaksutilihakemuksen. Tällaisten tapauksien on perustuttava jäsenvaltion alueella sovellettavan kansallisen lain säännöksiin, ja niiden tarkoituksena on oltava joko helpottaa kuluttajan mahdollisuuksia käyttää perusmaksutiliä veloituksetta 25 artiklassa säädetyn mekanismin mukaisesti tai välttää sitä, että kuluttajat käyttävät väärin oikeuttaan käyttää perusmaksutiliä.

7. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 4, 5 ja 6 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa luottolaitos ilmoittaa kuluttajalle päätöksensä jälkeen välittömästi kirjallisesti ja maksutta hakemuksen hylkäämisestä ja täsmällisen syyn sen hylkäämiselle, ellei ilmoituksen antaminen ole kansallisen turvallisuuden, yleisen järjestyksen tai direktiivin 2005/60/EY tavoitteiden vastaista. Jos luottolaitos on hylännyt hakemuksen, sen on annettava kuluttajalle neuvoja menettelystä, jolla tämä voi tehdä valituksen hylkäämispäätöksestä, ja kuluttajan oikeudesta ottaa yhteyttä asianomaiseen toimivaltaiseen viranomaiseen ja nimettyyn vaihtoehtoiseen riitojenratkaisuelimeen sekä annettava asianmukaiset yhteystiedot.

8. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 4 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa luottolaitos toteuttaa tarvittavat toimenpiteet direktiivin 2005/60/EY III luvun nojalla.

9. Jäsenvaltioiden on varmistettava, ettei perusmaksutilin käyttömahdollisuuden ehdoksi aseteta lisäpalvelujen tai luottolaitoksen osakkeiden ostamista, ellei osakkeiden ostaminen ole ehtona kaikille luottolaitoksen asiakkaille.

10. Jäsenvaltioiden katsotaan täyttävän IV luvussa säädetty velvoitteet, jos sen täysimääräinen soveltaminen varmistetaan voimassa olevan sitovan kehyksen avulla riittävän selkeästi ja täsmällisesti niin, että kyseessä olevat henkilöt voivat varmistaa oikeutensa koko laajuudessaan ja tukeutua niihin kansallisissa tuomioistuimissa.

17 artikla

Perusmaksutilin ominaisuudet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että perusmaksutili sisältää seuraavat palvelut:
 - a) palvelut, jotka mahdollistavat kaikki maksutilin avaamisen, käyttämisen ja sulkemisen edellyttämät operaatiot;
 - b) palvelut, jotka mahdollistavat varojen tallettamisen maksutilille;
 - c) palvelut, jotka mahdollistavat käteisen nostamisen maksutililtä unionissa luottolaitoksen toimipisteessä tai pankkiautomaateista luottolaitoksen aukioloaikoina tai niiden ulkopuolella;
 - d) seuraavien maksutapahtumien suorittaminen unionissa:
 - i) suoraveloitukset;
 - ii) maksutapahtumien toteuttaminen maksukortilla, mukaan lukien verkkomaksut;
 - iii) tilisiirrot, myös pysyväistoimeksiannot, pankkipäätteillä ja luottolaitoksen toimipisteissä ja luottolaitoksen verkkopalvelujen välityksellä, jos sellaisia on käytettävissä.

Luottolaitosten on tarjottava ensimmäisen alakohdan a–d alakohdassa lueteltuja palveluja yhtä laajasti kuin ne jo tarjoavat niitä kuluttajille, joilla on jokin muu maksutili kuin perusmaksutili.

2. Jäsenvaltiot voivat velvoittaa alueelleen sijoittautuneet luottolaitokset tarjoamaan sellaisia perusmaksutiliin liittyviä lisäpalveluja, joita pidetään kansallisella tasolla yleisen käytännön mukaisesti kuluttajan kannalta olennaisina.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden alueelle sijoittautuneet luottolaitokset tarjoavat perusmaksutiliä ainakin asianomaisen jäsenvaltion kansallisessa valuutassa.
4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kuluttajat voivat toteuttaa perusmaksutililtä rajoittamattoman määrän operaatioita 1 kohdassa tarkoitettuihin palveluihin liittyen.
5. Jäsenvaltioiden on tämän artiklan 1 kohdan a, b ja c alakohdassa sekä d alakohdan ii alakohdassa tarkoitettujen palvelujen osalta, lukuun ottamatta maksutapahtumien toteuttamista maksukortilla, varmistettava, että luottolaitokset eivät veloita enempää kuin 18 artiklassa tarkoitettuja mahdolliset kohtuulliset maksut, riippumatta maksutililtä toteutettujen operaatioiden lukumäärästä.
6. Jäsenvaltiot voivat tämän artiklan 1 kohdan d alakohdan i alakohdassa tarkoitettujen palvelujen osalta, tämän artiklan 1 kohdan d alakohdan ii alakohdassa tarkoitettujen palvelujen osalta ainoastaan siltä osin kuin kyse on maksutapahtumien toteuttamisesta luottokortilla sekä tämän artiklan 1 kohdan d alakohdan iii alakohdassa tarkoitettujen palvelujen osalta määrittää vähimmäismäärän operaatioita, joista luottolaitokset voivat veloittaa ainoastaan 18 artiklassa tarkoitettuja mahdolliset kohtuulliset maksut. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että operaatioiden vähimmäismäärä on riittävä kattamaan käytön kuluttajan henkilökohtaisiin tarkoituksiin ottaen huomioon nykyinen kulutuskäyttäytyminen ja yleinen kauppatapa. Vähimmäismäärän ylittävistä operaatioista veloittavat maksut eivät saa milloinkaan ylittää luottolaitoksen tavanomaisen hinnoittelupolitiikan nojalla veloittamia maksuja.

7. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kuluttajat voivat hoitaa ja käynnistää maksutapahtumia perusmaksutililtään luottolaitoksen tiloissa ja/tai verkkopalveluiden välityksellä, jos sellaisia on käytettävissä.

8. Jäsenvaltiot voivat sallia, että luottolaitokset tarjoavat kuluttajan pyynnöstä tilinylitysmahdollisuutta perusmaksutilille, sanotun kuitenkaan rajoittamatta direktiivissä 2008/48/EY säädettyjen vaatimusten noudattamista. Jäsenvaltiot voivat määrittää tällaisen tilinylityksen enimmäismäärän ja enimmäiskeston. Perusmaksutilin saatavuutta tai käyttöä ei saa rajoittaa eikä sen ehdoksi saa asettaa tällaisten luottopalvelujen ostamista.

18 artikla

Veloitettavat maksut

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luottolaitokset tarjoavat 17 artiklassa tarkoitetut palvelut maksutta tai kohtuullista maksua vastaan.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksut, jotka kuluttajilta veloitetaan puitesopimuksessa vahvistettujen sitoumusten täyttämättä jättämisestä, ovat kohtuullisia.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuja kohtuullisia maksuja määritettäessä otetaan huomioon ainakin seuraavat kriteerit:

a) kansalliset tulotasot;

b) luottolaitosten maksutiliin liittyvistä palveluista keskimäärin veloittamat maksut asianomaisessa jäsenvaltiossa.

4. Jäsenvaltiot voivat edellyttää, että luottolaitokset toteuttavat erilaisia hinnoittelujärjestelmiä riippuen kuluttajan pankkipalvelujen käytön tasosta siten, että erityisesti pankkijärjestelmän ulkopuolella olevat muita heikommassa asemassa olevat kuluttajat voivat saada edullisemmat ehdot, sanotun kuitenkaan vaikuttamatta 16 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun oikeuteen ja tämän artiklan 1 kohtaan sisältyvään velvollisuuteen. Tällaisissa tapauksissa jäsenvaltioiden on varmistettava, että kuluttajille annetaan neuvoja ja asianmukaista tietoa saatavilla olevista vaihtoehdoista.

19 artikla

Puitesopimukset ja niiden irtisanominen

1. Perusmaksutilin käytön mahdollistaviin puitesopimuksiin sovelletaan direktiiviä 2007/64/EY, ellei tämän artiklan 2 ja 4 kohdassa toisin säädetä.

2. Luottolaitos voi irtisanoa puitesopimuksen yksipuolisesti ainoastaan, jos vähintään yksi seuraavista edellytyksistä täyttyy:

a) kuluttaja on käyttänyt maksutiliä tahallisesti laittomaan tarkoitukseen;

b) maksutilillä ei ole toteutettu yhtään tapahtumaa yli 24 perättäisen kuukauden aikana;

c) kuluttaja on antanut virheellisiä tietoja saadakseen perusmaksutilin, kun oikeiden tietojen antaminen ei olisi antanut oikeutta tilin avaamiseen;

d) kuluttaja ei enää asu laillisesti unionissa;

e) kuluttaja on sittemmin avannut jäsenvaltiossa, jossa hänellä jo on perusmaksutili, toisen maksutilin, jonka kautta hän voi käyttää 17 artiklan 1 kohdassa lueteltuja palveluja.

3. Jäsenvaltiot voivat määrittää rajoitetun määrän muita tapauksia, joissa luottolaitos voi yksipuolisesti irtisanoa perusmaksutiliä koskevan puitesopimuksen. Tällaisten tapausten on perustuttava niiden alueella sovellettavan kansallisen lain säännöksiin, ja niiden tarkoituksena on oltava sen välttäminen, että kuluttajat käyttävät väärin oikeuttaan käyttää perusmaksutiliä.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos luottolaitos irtisanoo perusmaksutiliä koskevan sopimuksen yhdellä tai useammalla 2 kohdan b, d ja e alakohdassa sekä 3 kohdassa mainitulla perusteella, se ilmoittaa kuluttajalle irtisanomisen perustelut vähintään kaksi kuukautta ennen irtisanomisen voimaantuloa kirjallisesti ja maksutta, ellei perustelujen antaminen ole kansallisen turvallisuuden tai yleisen järjestyksen tavoitteiden vastaista. Jos luottolaitos irtisanoo sopimuksen 2 kohdan a tai c alakohdan mukaisesti, irtisanominen tulee voimaan välittömästi.

5. Irtisanomisilmoituksessa on annettava kuluttajalle neuvoja menettelystä, jolla hän voi tehdä valituksen mahdollisesta irtisanomisesta, ja kuluttajan oikeudesta ottaa yhteyttä toimivaltaiseen viranomaiseen ja nimettyyn vaihtoehtoiseen riitojenratkaisuelimeen sekä annettava asianmukaiset yhteystiedot.

20 artikla

Perusmaksutilejä koskevat yleiset tiedot

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että käytössä on riittäviä toimenpiteitä, joilla lisätään yleisön tietämystä perusmaksutilien saatavuudesta, niiden yleisistä maksuehdoista, menettelyistä, joita on noudatettava käytettäessä oikeutta käyttää perusmaksutiliä, sekä menetelmistä, jotka mahdollistavat vaihtoehtoisten riitojenratkaisumenettelyjen käytön. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tiedotustoimet ovat riittävät ja hyvin kohdenneet ja että niillä vastataan etenkin pankkijärjestelmän ulkopuolella olevien, muita heikommassa asemassa olevien ja liikkuvien kuluttajien tarpeisiin.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luottolaitokset asettavat kuluttajien saataville maksutta helposti käytettävissä olevia tietoja ja apua tarjolla olevien perusmaksutilien erityispiirteistä, niistä veloittavista maksuista ja niiden käyttöehdoista. Jäsenvaltioiden on myös varmistettava, että näistä tiedoista käy ilmi, ettei lisäpalvelujen ostoa ole pakollista perusmaksutilin saamiseksi.

V LUKU

TOIMIVALTAISET VIRANOMAISET JA VAIHTOEHTOINEN RIITOJENRATKAISU

21 artikla

Toimivaltaiset viranomaiset

1. Jäsenvaltioiden on nimettävä toimivaltaiset kansalliset viranomaiset, joiden tehtävänä on huolehtia tämän direktiivin soveltamisesta ja täytäntöönpanosta, sekä varmistettava, että näille viranomaisille annetaan kaikki niiden tehtävien tehokkaaseen ja tulokselliseen hoitamiseen tarvittavat tutkinta- ja täytäntöönpanovaltuudet ja riittävät resurssit.

Toimivaltaisten viranomaisten on oltava joko julkisia viranomaisia tai kansallisen lainsäädännön mukaisia elimiä tai kansallisessa lainsäädännössä nimenomaisesti tätä varten valtuutettujen julkisten viranomaisten hyväksymiä elimiä. Ne eivät saa olla maksupalveluntarjoajia, lukuun ottamatta kuitenkin kansallisia keskuspankkeja.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset sekä kaikki henkilöt, jotka ovat tai ovat olleet toimivaltaisten viranomaisten palveluksessa, sekä toimivaltaisten viranomaisten määräämät tilintarkastajat ja asiantuntijat ovat salassapitovelvollisia. Näissä tehtävissä mahdollisesti saatuja luottamuksellisia tietoja ei saa ilmaista toiselle henkilölle eikä viranomaiselle muutoin kuin tiivistetysti tai kootusti, sanotun kuitenkin rajoittamatta rikoslainsäädännön alaan tai tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvien tapausten käsittelyä. Tämä ei kuitenkaan estä toimivaltaisia viranomaisia vaihtamasta tai toimittamasta unionin ja kansallisen lainsäädännön mukaisia luottamuksellisia tietoja.

3. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että tämän direktiivin soveltamisen ja täytäntöönpanon varmistamisen osalta toimivaltaisiksi nimetyt viranomaiset ovat jompiakumpia tai molempia seuraavista:

a) asetuksen (EU) N:o 1093/2010 4 artiklan 2 kohdassa määriteltyjä toimivaltaisia viranomaisia;

b) muita kuin a alakohdassa tarkoitettuja toimivaltaisia viranomaisia edellyttäen, että kyseisten viranomaisten on kansallisten lakien, asetusten tai hallinnollisten määräysten mukaisesti oltava tarvittaessa yhteistyössä a alakohdassa tarkoitettujen toimivaltaisten viranomaisten kanssa hoitaakseen tämän direktiivin mukaisia tehtäviään, myös EPV:n kanssa tämän direktiivin nojalla tehtävän yhteistyön yhteydessä.

4. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava toimivaltaiset viranomaiset ja niitä koskevat mahdolliset muutokset komissiolle ja EPV:lle. Ensimmäinen tällainen ilmoitus on tehtävä mahdollisimman pian ja viimeistään 18 päivänä syyskuuta 2016.

5. Toimivaltaisten viranomaisten on käytettävä toimivaltaansa kansallisen lainsäädännön mukaisesti

a) suoraan oman toimivaltansa nojalla tai oikeusviranomaisten valvonnassa; tai

b) tekemällä hakemus tuomioistuimille, jotka ovat toimivaltaisia antamaan tarvittavat päätökset, ja jos tarvittavaa päätöstä koskevaa hakemusta ei ole hyväksytty, myös hakemalla tarvittaessa muutosta.

6. Jos jäsenvaltion alueella on useita toimivaltaisia viranomaisia, jäsenvaltion on varmistettava, että niiden tehtävät on määritelty selkeästi ja että ne tekevät läheistä yhteistyötä, jotta ne voivat kukin suorittaa tehtävänsä tehokkaasti.

7. Komissio julkaisee luettelon toimivaltaisista viranomaisista *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* vähintään kerran vuodessa ja pitää verkkosivustollaan olevan luettelon jatkuvasti ajan tasalla.

22 artikla

Yhteistyövelvollisuus

1. Eri jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on toimittava yhteistyössä keskenään, kun se on tarpeen kyseisten viranomaisten tämän direktiivin mukaisten tehtävien suorittamiseksi, ja käytettävä siihen tässä direktiivissä tai kansallisessa lainsäädännössä annettuja valtuuksiaan.

Toimivaltaisten viranomaisten on avustettava muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisia viranomaisia. Niiden on vaihdettava tietoja ja harjoitettava yhteistyötä erityisesti tutkinta- tai valvontatoiminnassa.

Yhteistyön ja erityisesti tietojenvaihdon helpottamiseksi ja nopeuttamiseksi kunkin jäsenvaltion on nimettävä yksi ainoa toimivaltainen viranomainen tässä direktiivissä tarkoitetuksi yhteysviranomaiseksi. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle ja muille jäsenvaltioille niiden viranomaisten nimet, jotka on nimetty vastaanottamaan tietojenvaihto- tai yhteistyöpyyntöjä tämän kohdan nojalla.

2. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat hallinnolliset ja organisatoriset toimenpiteet 1 kohdassa säädetyn avunannon edistämiseksi.

3. Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten, jotka on 1 kohdan mukaisesti nimetty tässä direktiivissä tarkoitetuiksi yhteysviranomaisiksi, on toimitettava toisilleen viipymättä tiedot, jotka ovat tarpeen toimivaltaisille viranomaisille osoitettujen tehtävien hoitamiseksi tämän direktiivin nojalla hyväksytyjen säännösten mukaisesti.

Toimivaltaiset viranomaiset, jotka vaihtavat tietoja toisten toimivaltaisten viranomaisten kanssa tämän direktiivin nojalla, voivat ilmoittaa tietojen välityshetkellä, että kyseisiä tietoja ei saa julkistaa ilman niiden nimenomaista suostumusta, jolloin kyseisiä tietoja saa vaihtaa ainoastaan niitä tarkoituksia varten, joihin mainitut viranomaiset ovat antaneet suostumuksensa.

Yhteysviranomaisiksi nimetty toimivaltainen viranomainen voi toimittaa saadut tiedot muille toimivaltaisille viranomaisille; se ei saa kuitenkaan toimittaa tietoja muille elimille, luonnollisille henkilöille tai oikeushenkilöille ilman tiedot ilmaisseiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaista suostumusta, ja se saa toimittaa tiedot ainoastaan niitä tarkoituksia varten, joihin mainitut viranomaiset ovat antaneet suostumuksensa, paitsi asianmukaisesti perustelluissa olosuhteissa, jolloin sen on ilmoitettava tästä välittömästi sille yhteysviranomaiselle, joka tiedot on antanut.

4. Toimivaltainen viranomainen voi kieltäytyä pyydetystä yhteistyöstä tutkinta- tai valvontatoiminnan yhteydessä tai 3 kohdassa säädetystä tietojenvaihdosta ainoastaan silloin, kun

- a) tällainen tutkinta, paikalla tehtävä tarkastus, valvontatoimi tai tietojenvaihto voi vaikuttaa pyynnön saaneen jäsenvaltion suvereniteettiin, turvallisuuteen tai yleiseen järjestykseen haitallisesti;
- b) samoja toimia ja henkilöitä koskeva oikeudellinen menettely on jo pantu vireille pyynnön saaneen jäsenvaltion viranomaisissa;
- c) pyynnön saaneessa jäsenvaltiossa on jo annettu samoja henkilöitä ja toimia koskeva lainvoimainen päätös.

Kieltäytyessään yhteistyöstä tai tietojenvaihdosta toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava tästä pyynnön esittäneelle toimivaltaiselle viranomaiselle ja annettava mahdollisimman yksityiskohtaiset tiedot asiasta.

23 artikla

Eri jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten välisten erimielisyyksien ratkaiseminen

Jos erityisesti tietojenvaihtoa koskeva yhteistyöpyyntö on hylätty tai pyyntöön ei ole vastattu kohtuullisessa ajassa, toimivaltaiset viranomaiset voivat saattaa asian EPV:n käsiteltäväksi ja pyytää EPV:n apua asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti. Tällaisissa tapauksissa EPV voi toimia sille kyseisellä artiklalla annettujen valtuuksien mukaisesti, ja kaikki EPV:n kyseisen artiklan mukaisesti tekemät sitovat päätökset sitovat asianomaisia toimivaltaisia viranomaisia riippumatta siitä, ovatko nämä toimivaltaiset viranomaiset EPV:n jäseniä.

24 artikla

Vaihtoehtoinen riitojenratkaisu

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kuluttajilla on käytävissään tehokkaita ja vaikuttavia vaihtoehtoisia riitojenratkaisumenettelyjä sellaisten riitojen ratkaisemiseksi, jotka koskevat tässä direktiivissä vahvistettuja oikeuksia ja velvoitteita. Tällaisten vaihtoehtoisten riitojenratkaisumenettelyjen ja niitä tarjoavien elimien on noudatettava direktiivissä 2013/11/EU säädettyjä laatuvaatimuksia.

*25 artikla***Maksutilin, josta veloitetaan maksu, epäämistä koskeva mekanismi**

Jäsenvaltiot voivat perustaa erityismekanismin sen varmistamiseksi, että kuluttajat, joilla ei ole maksutiliä niiden alueella ja joilta on evätty sellaisen maksutilin käyttömahdollisuus, josta luottolaitokset veloittavat maksun, saavat tosiasiaassa perusmaksutilin käyttömahdollisuuden veloituksetta, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 16 artiklan soveltamista.

VI LUKU

SEURAAMUKSET*26 artikla***Seuraamukset**

1. Jäsenvaltioiden on annettava säännökset seuraamuksista, joita sovelletaan tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetun kansallisen lainsäädännön rikkomiseen, ja toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että ne pannaan täytäntöön. Seuraamusten on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.
2. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että toimivaltainen viranomainen voi julkistaa hallinnollisen seuraamuksen, joka määrätään tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä hyväksytyjen säännösten rikkomisen johdosta, jollei julkistaminen vakavasti vaaranna finanssimarkkinoita tai aiheuta suhteetonta vahinkoa osapuolille.

VII LUKU

LOPPUSÄÄNNÖKSET*27 artikla***Arviointi**

1. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle tiedot seuraavista seikoista ensimmäisen kerran viimeistään 18 päivänä syyskuuta 2018 ja sen jälkeen joka toinen vuosi:
 - a) missä määrin maksupalveluntarjoajat noudattavat 4, 5 ja 6 artiklaa;
 - b) missä määrin jäsenvaltiot noudattavat vaatimuksia varmistaa 7 artiklan mukaisten vertailusivustojen olemassaolo;
 - c) siirrettyjen maksutilien lukumäärä ja evättyjen siirtohakemusten osuus;
 - d) perusmaksutilejä tarjoavien luottolaitosten lukumäärä, avattujen perusmaksutilien lukumäärä ja evättyjen perusmaksutilihakemusten osuus.
2. Komissio laatii jäsenvaltioilta saatujen tietojen pohjalta kertomuksen ensimmäisen kerran viimeistään 18 päivänä syyskuuta 2018 ja sen jälkeen joka toinen vuosi.

*28 artikla***Uudelleentarkastelu**

1. Komissio antaa Euroopan parlamentille ja neuvostolle viimeistään 18 päivänä syyskuuta 2019 kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta ja liittää siihen tarvittaessa lainsäädäntöehdotuksen.

Tämän kertomuksen on sisällettävä

- a) luettelo kaikista komission tämän direktiivin osalta aloittamista jäsenyysselvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevista menettelyistä;
- b) arviointi tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvien maksutilien tilinhoitomaksujen keskimääräisistä tasoista jäsenvaltioissa;
- c) arviointi mahdollisuuksista laatia kehys, jolla varmistetaan maksujen automaattinen ohjaaminen samassa jäsenvaltiossa yhdeltä maksutililtä toiselle yhdistettynä automaattisen ilmoituksen lähettämiseen maksunsaajille tai maksajille siirtojen uudelleen ohjaamisesta;
- d) arviointi mahdollisuuksista laajentaa 10 artiklassa säädetty siirtopalvelu tapauksiin, joissa vastaanottava ja siirtävä maksupalveluntarjoaja sijaitsevat eri jäsenvaltioissa, ja arvio 11 artiklan mukaisen rajat ylittävän tilin avaamisen toteutettavuudesta;
- e) jäsenvaltioiden 27 artiklan mukaisesti toimittamien tietojen pohjalta laadittava arvio niiden tilinhaltijoiden lukumäärästä, jotka ovat siirtäneet maksutilin sen jälkeen, kun tämä direktiivi on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä;
- f) arvio täysimääräisen maksutilinumeroiden unionin laajuisen siirrettävyyden toteuttamisen kustannuksista ja hyödyistä;
- g) arvio perusmaksutilejä tarjoavien luottolaitosten lukumäärästä;
- h) arvio niiden kuluttajien lukumäärästä ja tyypillisistä ominaisuuksista, jotka ovat avanneet perusmaksutilin sen jälkeen, kun tämä direktiivi on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä, jos saatavilla on tietoja, joista tunnistetiedot on poistettu;
- i) arviointi perusmaksutileistä perittävistä keskimääräisistä vuosimaksuista jäsenvaltiossa;
- j) voimassa olevien toimenpiteiden tehokkuuden ja lisätoimenpiteiden tarpeen arviointi taloudellisen osallisuuden lisäämiseksi ja muita heikommassa asemassa olevien väestöryhmien tukemiseksi ylivelkaantumiseen liittyvissä ongelmissa;
- k) esimerkkejä jäsenvaltioissa käytössä olevista parhaista käytännöistä, joilla vähennetään maksupalvelujen ulkopuolelle jäävien kuluttajien määrää.

2. Kertomuksessa arvioidaan myös jäsenvaltioilta 27 artiklan nojalla saatujen tietojen perusteella, onko luettelo perusmaksutiliin sisältyvistä palveluista aiheellista muuttaa ja ajantasaistaa maksuvälineiden ja teknologian kehittymisen perusteella.

3. Kertomuksessa arvioidaan myös sitä, tarvitaanko 7 ja 8 artiklan nojalla toteutettujen toimenpiteiden ohella vertailuvuostoja ja paketoituja tarjouksia koskevia lisätoimenpiteitä, ja erityisesti tarvetta vertailuvuostojen valtuutukseen.

29 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on hyväksyttävä ja julkaistava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset ennen 18 päivää syyskuuta 2016. Niiden on viipymättä toimitettava nämä säännökset kirjallisina komissiolle.

2. Niiden on sovellettava 1 kohdassa tarkoitettuja säännöksiä 18 päivästä syyskuuta 2016.

Poiketen siitä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään:

- a) 3 artiklaa sovelletaan 17 päivästä syyskuuta 2014;
 - b) jäsenvaltioiden on sovellettava 4 artiklan 1–5 kohdan, 5 artiklan 1, 2 ja 3 kohdan, 6 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä 7 artiklan noudattamisen edellyttämiä säännöksiä viimeistään yhdeksän kuukauden kuluttua 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun delegoidun säädöksen voimaantulosta;
 - c) jäsenvaltiot, joissa on jo kansallisella tasolla olemassa maksuja koskevaa tietoasiakirjaa vastaava järjestelmä, voivat valintansa mukaan ottaa käyttöön yhteisen esitysmuodon ja sen yhteisen tunnuksen viimeistään 18 kuukauden kuluttua 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun delegoidun säädöksen voimaantulosta;
 - d) jäsenvaltiot, joissa on jo kansallisella tasolla olemassa maksuerittelyjä vastaava järjestelmä, voivat valintansa mukaan ottaa käyttöön yhteisen esitysmuodon ja sen yhteisen tunnuksen viimeistään 18 kuukauden kuluttua 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun delegoidun säädöksen voimaantulosta.
3. Edellä 1 kohdassa tarkoitetuissa säännöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne julkaistaan virallisesti. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.
4. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

30 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenkymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

31 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu jäsenvaltioille perussopimusten mukaisesti.

Tehty Brysselissä 23 päivänä heinäkuuta 2014.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

M. SCHULZ

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

S. GOZI